

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΡΙΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΝ ΑΛΓΕΡΙΑ

[Συνέχεια: ὅδε σελ. 17]

Ἡ παιδιάς τοῦ Μιτιζδά εἶνε εὐφορωτάτη καὶ εὐμορφοτάτη, καὶ ὅταν κατοικηθῆ καὶ καλλιεργηθῆ, θά ἀρκῆ νὰ τρέφῃ διακοσίας χιλιάδας ψυχῶν.

Ἐν τῷ μέσῳ ἀκριβῶς τῆς πεδιάδος ταύτης κεῖται τὸ Βουφαρική, καὶ μετ' ὀλίγον ἐφθασεν ἡ ἀμαξοστοιχία εἰς τὸν σταθμὸν.

Ὁ σταθμὸς ἦτο ἐξω τοῦ χωρίου. Ἐξεκίνησαν λοιπὸν οἱ φίλοι μας διευθυνόμενοι πρὸς τὸ χωρίον, τοῦ ὁποῦ αἱ οἰκίαι ἐφαίνοντο μακρόθεν. Ἡ δὸς ἦτο μεγάλη, φυτευμένη πλατάνους. Αἱ δὲ οἰκίαι ἦσαν ἀπλακῆ, ἀλλὰ εὐχάριστοι, διότι εἶχον κήπους ἀνθηρῶς τοὺς ὁποῖους ἐστόλιζον πορτοκαλέαι καὶ λεμονίαι.

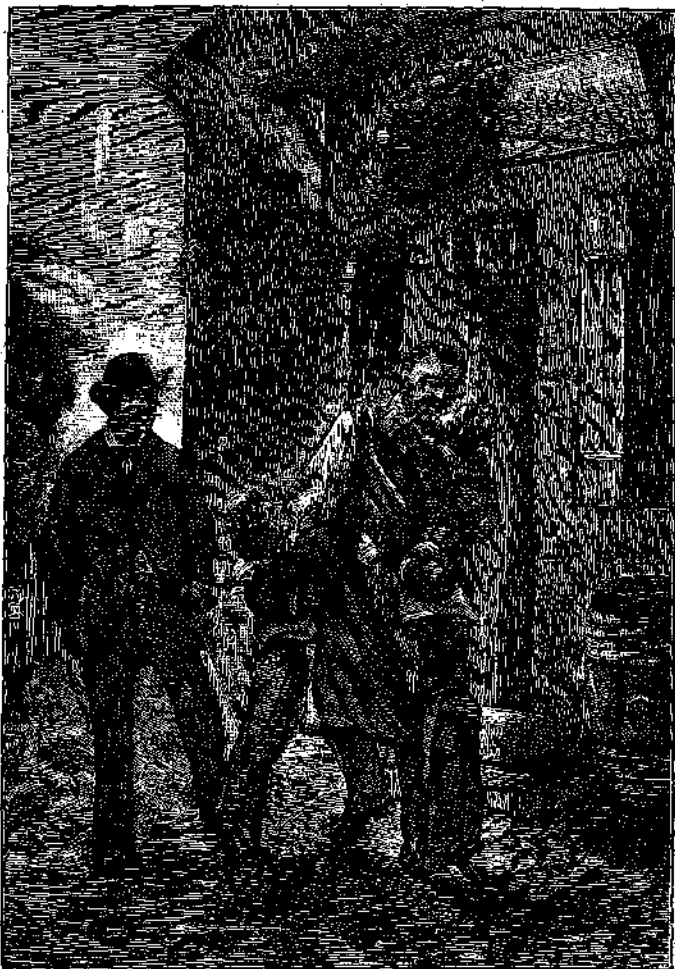
«Βλέπεις, Ἰωάννη μου, εἶπεν ὁ κύριος Λεφιλῆς, βλέπεις τοῦτο ἔδω τὸ χωρίον τὸ τόσο κομψὸν καὶ εὐτυχισμένον; αὐτὸ λοιπὸν ἄλλοτε ἦτο τὸ χειρότερον μέρος τῆς Ἀλγερίας, ὥστε ὅλοι το ἔλεγον *Νεκραταφεῖον*».

Ἄλλὰ τὸ χωρίον ἦτο τόσο εὐμορφον, ὥστε ὁ Ἰωάννης δὲν ἤθελε νὰ το πιστεύσῃ.

Μετ' ὀλίγην ὄραν διέβησαν ἔμπροσθεν τῆς ἐκκλησίας τοῦ χωρίου, ὅπου ἦτο μικρὸν δάσος φοινίκων. Καὶ ἀφ' οὗ ἐπροχώρησαν ὀλίγον ἀκόμη, εὐρέθησαν εἰς μεγάλην πλατείαν, τὴν ὁποίαν ἐσκήαζον πλάτανοι μεγαλοπρεπεῖς.

Ἦτο ἡ πανήγυρις τοῦ Βουφαρική, ὅπου ἦσαν συνηγμένοι πλείστοι ἐγχώριοι φοροῦντες τὰς παραξένους ἐνδυμασίας των. Ἦκούοντο φωναὶ συγκεχυμέναι, φωναὶ λαρυγγώδεις, αἱ φωναὶ τῶν ἀγοραστῶν καὶ τῶν πωλητῶν καὶ τὰ βελάσματα τῶν προβάτων, οἱ χρεμετισμοὶ τῶν ἵππων καὶ τῶν ἡμιόνων, αἱ παραπονετικαὶ φωναὶ τῶν καμήλων, καὶ οἱ μυκηθμοὶ τῶν βοῶν.

Ἡ πανήγυρις τοῦ Βουφαρική εἶνε σπουδαία-τάτη. Οἱ ἐγχώριοι ἔρχονται ἐκ τῶν διαφόρων μερῶν τῆς χώρας ἑπιπτοι, πεζοὶ, με τοὺς ὄνους

• ΜΠΑΡΜΠΑ ΘΩΜΑ! ΜΠΑΡΜΠΑ ΘΩΜΑ! ΜΠΑΡΜΠΑ ΘΩΜΑ! • [202. 56]

των, με τὰς καμήλους των καὶ ἄλλοι πωλοῦν καὶ ἄλλοι ἀγοράζου, καὶ γίνονται σημαντικαὶ ἐμπορικαὶ πράξεις.

Τῷ ὄντι εἶνε μία χαρὰ νὰ βλέπῃ τις τὰ ἀναρίθμητα ποίμνια τῶν προβάτων, τὰς ἀγέλας τῶν βοῶν καὶ τῶν ἵππων τῶν ἀρίστων ἐκείνων ἀραβικῶν ἵππων. Ὀλίγον τι παράμερα εἶνε πλῆθος ἡμιόνων καὶ ὄνων.

Τί πολύτερον ζῶν ἢ ἡμίονος! εἶνε ζῶν πολὺ δυνατώτερον τοῦ ὄνου. Τοῦτο δὲν τὸ λέγομεν διὰ νὰ ἐλαττώσωμεν τὰ προτερήματα τοῦ βουρρίκου ὅπως ὀνομάζουν τὸν ὄνον εἰς τὴν Ἀλγερίαν, διότι ὁ βουρρίκος εἶνε ζῶν ἀξιοθαύμαστον, ὁ δυστυχῆς ἐν ᾧ τρέφεται κακῶς καὶ ἡ βία τοῦ εἶνε καταπληγμένῃ, διότι τρώγει ξύλον ἀλύπητον, καὶ ὅμως τρέχει πάντοτε ἀτρόμητος καὶ ἀκούρατος· ἀναβαίνει ἐλαφρὰ ἐλαφρὰ ἀπόκρυμα μέρη φορτωμένου 70 μέχρι 80 ὀκάδων φορτίον καὶ ὅταν πάλιν καταβαίῃ, χωρὶς τὸ φορτίον, φέρει ὁ κακόμοιρος ἐπὶ τῆς βίας τοῦ τὸν ὄνηλάτην, τοῦ ὁποίου οἱ πόδες ἐγγίζουσιν σχεδὸν κατὰ γῆς, διότι οἱ βουρρίκοι εἶνε πολὺ χαμηλοί.

Ἄλλὰ ἀνωτέρα καὶ τοῦ βοῦ καὶ τοῦ προβάτου, ἀνωτέρα καὶ τοῦ ἀραβικοῦ ἵππου καὶ τῆς βομαλέας ἡμίονου καὶ τοῦ καρτερικοῦ βουρρίκου, εἶνε ἡ κάμηλος, τὸ ἀλλόκοτον τοῦτο καὶ γιγαντιαῖον ζῶν, τοῦ ὁποίου τὰ πάντα εἶνε παράξενα, καὶ τὸ βάδισμα καὶ τὸ σχῆμα καὶ ὁ χαρακτήρ καὶ τὰ λοιπά. Ὅταν βλέπετε τὴν κάμηλον νὰ βαδίξῃ, νομίζετε ὅτι περιπατεῖ χάριν διασκεδάσεως, ἐν ᾧ ὁ μὲν ἵππος φαίνεται πάντοτε ὅτι θέλει νὰ δαγκάσῃ τὸν χαλινὸν καὶ νὰ φύγῃ, ὁ δὲ κακόμοιρος ὁ ὄνος προξενεῖ λύπην καὶ συμπάθειαν μὲ τὸ ταπεινὸν καὶ ὑπόμονον βάδισμα τοῦ.

Πρώτην φοράν εἶχον ἴδῃ καμήλους οἱ ἀδελφοὶ Καστέρα, καὶ διὰ τοῦτο ὄχι μόνον ἐθαύμασαν, ἀλλὰ καὶ ἐφοβήθησαν οὐκ ὀλίγον ὅτε εἶδον πλησίον των πλῆθος καμήλων, ἐκ τῶν ὁποίων ἄλλαι μὲν ἐκάθηοντο σοβαραὶ καὶ ἔστραφον δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τοὺς μεγάλους νυστάλους ὀφθαλμούς των, ἄλλαι ἦσαν ὄρθαι καὶ ἐπλανῶντο ἐπάνω κάτω καὶ ἐζήτησαν νὰ συλλάβουσιν μὲ τὰ μεγάλα καὶ κρεμάμενα χεῖλη των κανὲν φύλλον ἐκ τῶν δένδρων.

Τὰ παιδία ἐβλεπον καὶ ἐθαύμαζον μάλιστα δὲ ὁ μικρὸς Φραγκίσκος μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα παρετήρει, καὶ τὸσον τα ἔχασεν, ὥστε ἔμεινεν ὀπίσω χωρὶς νὰ καταλάβῃ ὅτι οἱ ἄλλοι τρεῖς σύντροφοί του εἶχον προχωρήσῃ πολὺ. Καὶ ὅτε τέλος ἐνόησεν ὅτι ἔμεινε μόνος καὶ ἠθέλησε νὰ τρέξῃ νὰ τοὺς προφθάσῃ, ἔτυχεν ἐμπρός του μεγάλη κάμηλος, ἡ ὁποία χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ τον βλάψῃ, τοῦ ἔφραξε τὸν δρόμον. Ἄλλ' ὁ μικρὸς φίλος μας ἔχασε τὸν νοῦν του ἀπὸ τὸν

τρόμον του, καὶ δὲν εἴξευρε ποῦ νὰ καταφύγῃ, ἂν καὶ ἠδύνατο νὰ δώσῃ μιαν καὶ νὰ περάσῃ ὑπὸ τὴν κοιλίαν ταῦ ζώου. Ἐντρομος λοιπὸν ἐπήδησεν ὀπίσω, ἀλλὰ μὲ τὴν ὀρμήν, ὥστε ἔπεσεν ἐπάνω εἰς τὸ πρόσωπον ἄλλης καμήλου, ἡ ὁποία ἐκάθητο κατὰ γῆς καὶ εἶχεν ἐξηπλωμένον τὸν τράχηλόν της. Φαντασθῆτε τὸν φόβον τοῦ Φραγκίσκου, ὅτε αἰφνης ἠσθάνθη τὴν θερμὴν ἀναπνοὴν τοῦ ζώου. Στρέφει τὴν κεφαλὴν του καὶ τί νὰ ἴδῃ; δεξιὰ, ἀριστερὰ, ἐμπροσθεν, ὀπίσθεν, παντοῦ βλέπει μακροὺς τράχηλους τριχωτοὺς μὲ ὀφθαλμούς μεγάλους καὶ τὸν παρετήρουν μὲ οἰκειότητα καὶ περιεργίαν, ὡς νὰ τον ἠρώτων τί κάμνει.

Τί νὰ κάμῃ ὁ δυστυχῆς Φραγκίσκος! Ἀνεφώνησε δυνατὰ: «Βοήθεια!»

Εὐτυχῶς ἤκουσε τὴν φωνὴν του ὁ Ἰωάννης καὶ εὐθὺς ἔτρεξε μετὰ τῶν καμήλων, αἱ ὁποῖαι εὐθὺς παρεμέριζον μόναι των χωρὶς νὰ δυσχεραστῆσθουν, καὶ του ἔκαμνον τόπον μὲ πολλὴν εὐγένειαν. Ἴδον ἤρπασε καὶ τὸν ἔσυρὲν ἔξω ὄλον τρέμοντα. Ὅλιγαι γλυκαῖαι λέξεις τοῦ κυρίου Λεφίλης διεσκέδασαν τὸν φόβον του τὸσον, ὥστε μετ' ὀλίγην ὥραν καὶ αὐτὸς ἐγέλα διὰ τὸν φόβον του, καὶ ἔλεγε διαφόρους ἀστείότητας καὶ ἐγγέλων καὶ οἱ τέσσαρες.

«Καὶ ποῦ εἶνε τὸ σκίτι τοῦ θεοῦ μου Θωμᾶ; ἠρώτησεν ὁ Φραγκίσκος.

— Πιστεύω θὰ εἶνε ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ καφενεδάκι μὲ τὰ πράσινα παράθυρα.»

Καὶ ἐτάχυναν τὸ βῆμα των λίαν συγκεκνημένα, καὶ μετ' ὀλίγον ἦλθον ἔξω τοῦ καφενεῖου.

Ἄλλὰ τί καφενεῖον ἦτο ἐκεῖνο! Ὁ Θεὸς νὰ το κάμῃ καφενεῖον. Ὑπερᾶνω τῆς θύρας εἰσείετο σιδηρὰ ἐπιγραφὴ κατεσκευασμένη καὶ ἔγραφε *Καφενεῖον τῆς Ἐλπίδος*. Τὰ δύο παράθυρα εἶχον ἐπιγραφὰς *Οἶνοι ἐγγάρια, μαστίχα* κτλ. καὶ κατωτέρω ἦτο ἀτέχνως ἐξωγραφημένον ποτήριον ἐκ τοῦ ὁποίου ἐχίνετο ἀφρός κιτρινωπός. Πάντα δὲ ταῦτα κατεκάλυπτε κόνις παχία. Τὸ κάτω μέρος τῆς θύρας εἶχε πλείστα ὄσας κηλίδας βορβόρου, καὶ τὸ κατώφλιον ἦτο κατεσκευασμένον, τὸ εἶχον κατασκάψῃ οἱ πόδες τῶν πελατῶν τοῦ καφενεῖου. Τὰ παράθυρα ἦσαν στενὰ καὶ τὰ ὑαλῖα των ρυπαρὰ καὶ στολισμένα (!) διὰ παραπιετασμάτων ἐπι ρυπαρῶν.

Ὁ κύριος Λεφίλης ἐλυπήθη πολὺ, συλλογίζομενος ὅτι ἐκεῖ ἐμελλον νὰ ζήσῃσι τὸν ὑπόλοιπον βίον των οἱ τρεῖς μικροὶ φίλοι του. Αὐτὸς εἴξευρε τί ἠσθάνετο τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἠτοιμαζέτο νὰ διαβῇ τὸ κατώφλιον τοῦ καφενεδακίου, τὸ ὁποῖον ἐφάνετο σκοτεινότερον, διότι ἔξω ἔλαμπε λαμπρὸς ὁ ἥλιος. Ὅτε εἰσῆλθε δὲν διέκρινε κατ' ἀρχάς, ἀλλ' ἔπειτα εἰσνήθητε καὶ εἶδε πολλοὺς ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι ἐκάθηοντο εἰς ξυλῖνας τραπέζας καὶ ἐκάπιζον, καὶ εἶχον ἐμπροσθεν των ποτήρια πλήρη ζύθου. Ὁ διευθυντὴς τοῦ καφενεῖου δὲν ἦτο ἐκεῖ.

«Ὁ κύριος Καστέρας, παρακαλῶ, ποῦ εἶνε; ἠρώτησεν ὁ κύριος Λεφίλης. Ἄλλ' ἐπειδὴ δὲν ἀπεκρίθη κανεὶς, ἐπανελάβε μετὰ δυνατωτέρας φωνῆς:

«Ὁ κύριος Καστέρας δὲν εἶνε ἐδῶ.

— Δὲν ἔξέρω! ἀπεκρίθη φωνὴ χονδρὴ καὶ βραγχυή, ἡ ὁποία ἤρχετο ἀπὸ τὴν γωνίαν τοῦ καφενεῖου.

— Πῶς! ἀνεφώνησεν ὁ κύριος Λεφίλης, λοιπὸν δὲν εἶνε δίκόν του τὸ καφενεῖον;

— Καλέ, τί μου λῆς, κλληκάρη μου, ἐπανελάβε ἡ αὐτὴ βραγχυή φωνή, καὶ εὐθὺς ἐπρόβαλεν ἐκ τῆς σκοτεινῆς γωνίας γυνὴ εὐτραφῆ καὶ δυσκίνητος, μὲ σκουφίαν λευκὴν καὶ τοὺς βραχίονας γυμνοὺς μέχρι τοῦ ἀγκῶνος.

— Ἐγὼ εἶμαι, κύριέ μου, τί ἀγαπάτε;

— Ἄλλὰ μοῦ εἶπαν, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος Λεφίλης, ὅτι ὁ κύριος Θωμᾶς Καστέρας κατοικεῖ εἰς τὸ *Ξενοδοχεῖον τῆς Ἐλπίδος* καὶ ὅτι αὐτὸς τὸ διευθύνει!

— Σταθῆτε λοιπὸν, ἀπεκρίθη ἡ διευθύντρια. Πῶς εἶπατε; Θωμᾶς Καστέρας; Μήπως καὶ λέτε διὰ τὸν μπάμπια Θωμᾶν; Ἄμ' τὸν μπάμπια Θωμᾶν τὸν γνωρίζω πολὺ καλά, βέβαια, τὸν γνωρίζω καὶ τὸν καλὸγνωρίζω, ποῦ νὰ μὴν ἔσωνα νὰ τον γνωρίσω. Μὰ δέν μοι λέτε τί δοσοληψίαις ἔχετε μὲ τὸν προκομμένον τὸν Καστέρα;

— Καστέρας, ὄχι Καστέρας, Θωμᾶς Καστέρας λέγεται.

— Καστέρας, Καστέρας, ἀδιάφορο, ἐγὼ τον ἔξέρω μπάμπια Θωμᾶ.

— Καλὰ, ἀλλὰ ποῦ εἶνε τέλος πάντων αὐτός ὁ μπάμπιας Θωμᾶς;

— Ἄ, βέβαια δὲν εἶνε ἐδῶ. Ἄλλὰ ὅταν μοῦ ἐπώλησε τὸ *Ξενοδοχεῖον* του τώρα καὶ ἔνα

μῆνα—καὶ νὰ σοῦ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν μ' ἐπρόκοψε,—μοῦ εἶπε πᾶς θὰ πᾶ νὰ καθίσῃ εἰς τὸ Βλιδάχ. Αὐτὸ ἔξέρω, κύριέ μου.

— Εὐχαριστῶ, κυρά!»

Ὁ κύριος Λεφίλης τὸσον ἐχάρη διότι τὰ τρία παιδία δὲν θὰ μείνουσαν νὰ ζήσουσαν μαζί με τὴν χονδρογυναῖκα ἐκεῖνην ἡ ὁποία διεθύνετο τὸ *Ξενοδοχεῖον τῆς Ἐλπίδος*, ὥστε χωρὶς νὰ περιμένῃ ἄλλην πληροφορίαν, ἔλαβε τὰ παιδία καὶ ἐξεκίνησε κατ' εὐθείαν εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν, ὅπου ἔβρανον εἰς τὸ πλησίον *Ξενοδοχεῖον*, ἕως ὅτου ἔλθῃ ἡ ἀμαξοστοιχία ἡ ὁποία ἐμελλε νὰ τοὺς μεταφέρῃ εἰς τὸ Βλιδάχ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

ΘΩΜΑΣ ΚΑΡΑΒΕΚΑΚ!

Τὸ Βλιδάχ ἀπέχει τοῦ Βουφαρὶκ εἴκοσι λεπτά τῆς ὥρας. Τὰς τέσσαρας καὶ τέταρτον οἱ τρεῖς μικροὶ Καστέρας καὶ ὁ εὐγενὴς ὀδηγὸς των κατέβησαν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Βλιδάχ καὶ ἐξεκίνησαν εἰς ἀνεύρεσιν τοῦ θεοῦ των. Τὸσον πόθον εἶχον τὰ παιδία νὰ ἴδουσαν τὸν θεὸν των, ὥστε διέβαινον τὰς ὁδοὺς χωρὶς νὰ παρατηροῦν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ. Ἐπειτα καὶ ὁ ἥλιος ἦτο ἀκόμη πολὺ θερμὸς καὶ αἱ ὁδοὶ ἦσαν ἔρημοι σχεδόν. Μόλις διέκρινον ὑποκάτω τῶν στοῶν τῆς *πλατείας τῶν ὀπλων* ὀλίγους Ἀραβὰς τυλιγμένους μὲ τὸ βουρραῖς των καὶ πλησίον τῆς *Πύλης τῶν Τρημάτων* στρατιώτας κρατοῦντας καλάθιον διὰ τοῦ ὁποίου ἐκόμιζον εἰς τοὺς ἀξιωματικούς τὸ φαγητόν.

Ἐν τούτοις ὅτε ἔφθασαν οἱ τέσσαρες φίλοι μας πλησίον τῆς θύρας τοῦ *Ἐλ-Σέβτ*, τουτίστι τῆς θύρας τοῦ *Σαββάτου*, ἤκουσαν αἰφνης μουσικὴν ἀλλόκοτον, εἰς τὴν ὁποίαν ἤκουοντο περισσότερον οἱ ὀξεῖς αὐλοὶ καὶ τὰ βαρυφωνα χάλκινα ὄργανα. Ἦτο τάγμα Ἀλγερίνων καὶ ἐπᾶν ἤρχετο ἐκ τῶν γυμνασίων προπορευομένης τῆς μουσικῆς.

Οἱ μικροὶ Καστέρας ποτὲ των δὲν εἶχον ἴδῃ Ἀλγερίνους, διὰ τοῦτο παρετήρουν μετὰ μεγάλης περιεργίας τοὺς μαῦρους ἐκείνους στρατιώτας.

Ἀφ' οὗ παρῆλθε τὸ τάγμα ὄλων, οἱ νέοι ἠρώεσ μαζ διῆλθον διὰ τῆς πύλης τοῦ *Ἐλ-Σέβτ* καὶ ἐξῆλθον εἰς ἑδὸν εὐμορφωτάτην, ὅπου ἦσαν πολλαὶ οἰκίαι κομφαί, καὶ περικυκλωμένα ὑπὸ δένδρων. Μετ' ὀλίγων εἶδον μέγαν

ἐλαιώνα τοῦ ὁποίου τὰ δένδρα ὑφούντο μεγαλοπρεπῶς. Οὗτος δὲ ὁ ἐλαιὼν ἦτο τὸ ἱερὸν μέρος τὸ μᾶλλον ἀξιοθέατον πρᾶγμα τοῦ Βλιδάχ!

Τὰ ἐλαιόδένδρα καίτοι ἦσαν πελώρια καὶ εὐμορφότατα, οὐδὲ κἄν προσέβλεψαν τὴν προσοχὴν τῶν παιδίων, διότι ἀκριβῶς τὴν αὐτὴν στιγμὴν παρετήρησαν εἰς τὸ ἀπέναντι ἄκρον τῆς ὁδοῦ μικρὸν ἰσόγειον οἰκίαν μετὰ παράθυρα πρασίνου ἀνοικτοῦ χρώματος καὶ ἐπιγραφὴν ὑπὲρ αὐτῆς τῆς θύρας: *Ξενοδοχεῖον τοῦ Ἀστέρου.*

Βεβαίως τὸ κατάστημα τοῦτο ἦτο μικρὸν, δὲν διέφερε καθόλου τοῦ γνωστοῦ μας *Ξενοδοχείου τῆς Ἐλπίδος*, ἀλλὰ ποία διαφορὰ μεταξὺ τῶν δύο! Βαίειο μὲν, ὅπλα δὴ τὸ τῆς κυρᾶς Ποτελοῦς, ἡ ὁποία εἶχε γυμνοὺς τοὺς βραχίονας καὶ τὸ πρόσωπον ἀποτρόπαιον, ἦτο ῥυπαρὸν, σιχαμερὸν, ἐν ᾧ τὸ *Ξενοδοχεῖον τοῦ Ἀστέρου* ἦτο καθαρὸν καὶ κομψότατον· τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἔλαμπεν εἰς τὸν ἥλιον, τὰ τραπέζια τοῦ ἦσαν καινούργια, τὰ ποτήρια ἡστραπτόν, καὶ τὰ χειρόμακτρα ἦσαν λευκότερα.

Ὅτε ὁ κύριος Λεφιλῆς μετὰ τῶν τριῶν παιδίων ἤλθον πλησίον τοῦ *Ξενοδοχείου τοῦ Ἀστέρου*, ἐφάνη εἰς τὸ κατώφλιον ἀνὴρ ζωγράφος. Μόνον τοὺς μύστακας τοῦ καὶ τὸ ὑπογένειον αὐτοῦ ἐβλέπετε θὰ ἔλεγετε ὅτι εἶνε ἀπόστρατος. Τὸ δὲ φαιδρὸν πρόσωπόν του εἰδείκνυεν ὅτι αἱ ὑποθέσεις του δὲν ἐπὶ ἡγικόν ἄσχημα καὶ ἦτο πολὺ πύχαριστήμενος.

Τὰ παιδία ὡς τὸν εἶδον, ἐδίστασαν κατ' ἀρχάς, ἀλλ' εὐθὺς παρασυρόμενα ὑπὸ τῆς φωνῆς τῆς καρδίας των, ὤρμησαν καὶ τὰ τρία εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ θεοῦ των, ἢ μᾶλλον εἰς τὰ γόνατά του, διότι ἦτο γίγας τὸ ἀνάστημα, ὥστε ὁ μικρὸς Φραγκίσκος μόλις ἐφθάνει εἰς τὴν μέσην του.

«Μπάρμπα Θωμά! μπάρμπα Θωμά! μπάρμπα Θωμά!» ἀνεφώνησαν τὰ τρία παιδία.

Ὁ κύριος Λεφιλῆς ἐβλέπε συγκινηθὲν τὸ συγκινητικὸν τοῦτο θέαμα, καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν:

«Τέλος πάντων, τὰ καλὰ αὐτὰ παιδία ἐτελείωσαν τὰ βάσανά των. Ὁ θεὸς των, φαίνεται ἀνθρώπος ἐντιμὸς καὶ ἀξιόλογος καὶ τὸ *Ξενοδοχεῖον τοῦ Ἀστέρου* δὲν ἔχει κακὴν ὄψιν, εἶνε καὶ αὐτὸ ἀξιόλογον. Ἀξιόλογα! τώρα πλέον δὲν τα λυποῦμαι, ἔχουν καλὸν προστάτην.

Ὁ δὲ ἀξιόλογος μπάρμπα Θωμᾶς δὲν ἐφαίνετο ὀλίγον θαυμάζων διὰ τὴν ἀνέλπιστον καὶ ἀπροσδοκίαν ἐφοδὸν τῶν τριῶν παιδίων. Μετὰ πολλῆς ἀγάπης ἀνταπεκρίνετο εἰς τὰς θουπείας των, καὶ τὰ ἐλάμβανεν εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο καὶ τὰ τρία κατὰ σειράν. Τὰ καταφιλεῖ δυνατὰ καὶ ὁ κρότος τῶν φιλημάτων ἤκουετο δυνατὸς.

Ἐπειτα ἐκάθισε καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ τῶν γονάτων του τὸν μικρὸν Φραγκίσκον καὶ εἶπε:

«Καὶ τώρα, ἀφ' οὗ ἐφιληθήκαμεν ἀρκετὰ, δὲν μου λέτε νᾶχωμε καὶ καλὸ ρῶτημα πῶθεν ἔρχεσθε;

— Ὅλο ἴσια ἀπὸ τὸ σπίτι μας.

— Ἀπὸ τὸ σπίτι σας;

— Μάλιστα ἀπὸ τὸ σπίτι ὅλο ἴσια.

— Καὶ πῶς ἤλθατε;

— ἤλθαμε μὲ τὸ πλοῖον.

— Καὶ διατί, παιδία μου, νᾶφήσετε τὴν πατρίδα σας καὶ νᾶ ἔλθετε μάλιστα ἐδῶ εἰς τὸ Βλιδάχ!

— ἤλθαμε νᾶ σας ἰδοῦμε. Ὅχι δι' ἄλλο τίποτε.

— Καὶ μόνο διὰ νᾶ με ἰδῆτε ἐκάματε ὅλο αὐτὸ τὸ ταξίδι, μικρὰ παιδάκια! εἶπεν ὁ μπάρμπα Θωμᾶς χωρὶς νᾶ δύναται νᾶ καταλάβῃ τί τρέχει.

— Τὸ λοιπὸν δὲν ἐλάβατε τὸ γράμμα τῆς μητέρας; ἠρώτησεν ὁ Ἰωάννης ὀλιγονἀνήσυχος.

— Τίποτε δὲν ἔλαβα, παιδί μου.

— Τὸ λοιπὸν δὲν εἰξεύρετε ὅτι ὁ πατέρας σας ἄφησε χρόνους, καὶ ἡ μητέρα ἀρρώστησε καὶ ἀπέθανε καὶ αὐτή; Ὅταν εἶδα ὅτι εἰμίναμε πεντάρφανοι, ἐθυμήθηκα τί μου εἶχεν εἰπῆ ἡ συχωρεμένη ἡ μητέρα: «Ὁ θεὸς σας ὁ Θωμᾶς πάντα ἐφάνη καλὸς ἀδελφός· εἰς τὸν μακαρίτην τὸν πατέρα σας, λοιπὸν ἐλπίζω ὅτι καὶ εἰς σας θὰ φανῆ καλὸς θεὸς καὶ δὲν θὰ σας ἀφήσῃ ἔς τοὺς πέντε δρόμους.» Αὐτὰ μου ἔλεγεν ἡ συχωρεμένη ἡ μητέρα, καὶ λοιπὸν ἐγὼ ἐπῆρα τὰ ἀδελφάκια μου καὶ ἤλθαμε νᾶ σας εὐρωμε.

— Μὰ, παιδί μου, μάρτυς μου ὁ Κύριος, δὲν καταλαμβάνω γρῦ ἀπὸ ὅσα μου λέγετε τώρα τὴν ὥραν. Πρῶτον μὲν ἐγὼ δὲν εἶχα ποτὲ ἀδελφόν... πῶς λοιπὸν εἶνε δυνατόν νᾶ ἔχω τρεῖς ἀνεψιούς;

— Λοιπὸν... δὲν εἴσθε σεῖς ὁ μπάρμπα μας ὁ Θωμᾶς;

— Ναι, βέβαια εἶμαι ὁ μπάρμπα Θωμᾶς, ὅχι ἄλλως καὶ ὁ μπάρμπα σας. Ἐγὼ ὀνομάζομαι Θωμᾶς.

— Καστέρας;

— Ὅχι, παιδί μου. Ἐγὼ ὀνομάζομαι μπάρμπα Θωμᾶς Καραδέκας, ἀκούσε; Καραδέκας.

Τὰ παιδία ἐμειναν ἀλαλόφωνα· διότι ἐν ᾧ πλέον ἦσαν βέβαια ὅτι ἐτελείωσαν τὰ βάσανά των, ἀφ' οὗ ὁ μπάρμπα Θωμᾶς τὰ ὑπεδέχθη μὲ τὴν ἀγάπην, αἰφνης καὶ παρ' ἐλπίδα βλέπουν ὅτι τὰ χρυσὰ ὄνειρά των διαλύονται καὶ πάλιν ἀπομένουσιν ὄφρανα καὶ ἀπροστάτευτα.

Καὶ ἔκλαιον τὰ δύομοιρα!

Ὁ κύριος Λεφιλῆς ἐξηγήσεν εἰς τὸν μπάρμπα Θωμᾶν Καραδέκην ὅτι ἤλθον πρὸς αὐτόν, διότι καὶ ὁ μπάρμπα Θωμᾶς Καστέρας ἦτο ἀπόστρατος καὶ ἀνεχώρησεν ἐκ τοῦ Ἀλγερίου συγχρόνως μὲ ἐκεῖνον.

Καὶ τὰ δύομοιρα παιδία ἔκλαιον!

«Ἄχ, τί καλὸς ὅπου φαίνεται! ἔλεγεν ὁ μικρὸς Φραγκίσκος, ἄχ! πόσον σας ἀγάπησα, μπάρμπα Θωμά!

— Μὰ, μικρὸ μου, σὲ βεβαίως δὲν ἤθελα ἄλλο καλλίτερον παρὰ νᾶ ἦμιον εἰς τὰ ἀληθινὰ θεῖός σας, καὶ σεῖς ἀνηψάκια μου. Ἀλλὰ καὶ πάλιν ἴσως δὲν εἶνε δύσκολον νᾶ τα συμβιβασώμεν. Δὲν εἶνε πρᾶγμα εὐχάριστον νᾶ ζῆ κανεὶς ὀλομόναχος σάν τὸ κούτσουρο, καὶ δὲν εἰξεύρει κανεὶς τί ὕστερὰ θὰ ἔχη. Ἄν θέλετε τὸ λοιπὸν μένετε ἐδῶ μαζί μου νᾶ με βοηθῆτε εἰς τὴν ἐργασίαν μου ἂν καὶ οὔτε ἀνηψάκια μου εἴσθε πλέον οὔτε ἐγὼ πλέον θεὸς σας, πιστεύω ὅμως ὅτι δὲν θὰ ζήσωμεν ἄσχημα μαζί.

— Δὲν εἶνε δυνατόν, εἶπεν ὁ κύριος Λεφιλῆς, διότι πρέπει νᾶ ἀναζητήσουν τὸν θεῖόν των, τὸν ἀληθινὸν θεῖόν των.

— Ἄ, μὰ! ἴσως ἐφυγεν ἀπὸ τὴν Ἀλγερίαν, ἴσως καὶ ἀπέθανε! Ἐν τούτοις ἂν δὲν τον εὐρήτε, ἐνθυμηθῆτε ὅτι ἐγὼ μετὰ χαρᾶς ἀναδέχομαι τὰ τρία αὐτὰ ἀξιαγάπητα παιδάκια.

— Σας εὐχαριστοῦμεν, κύριε Καραδέκα, καὶ δὲν θὰ σας λησμονήσωμεν ἂν τύχῃ ἀνάγκη. Ἐγὼ ὅμως εἶμαι πεπεισμένος ὅτι τὰ ἀτυχῆ αὐτὰ παιδία θὰ περάσουν πολὺ καλὰ μαζί σας.

— Ἀλλὰ τώρα ὅμως εἶνε πολὺ ἀργὰ διὰ νᾶ ἐπιστρέψετε εἰς τὸ Ἀλγέρον. Τί σας ἐμποδίζει λοιπὸν νᾶ μένετε ἀπόψε ἐδῶ; Δόξα τῷ Θεῷ τόπος περισσεύει καθίστε τὸ λοιπὸν νᾶ φάμε καὶ νᾶ πιοῦμε, νᾶ τα μιλῶσωμεν καὶ νᾶ γνωρισθώμεν καλλίτερα. Καὶ αὐριον τὸ πρωὶ πίνετε τὸν καφέ σας, προγευματίζετε καὶ ἀναχωρεῖτε

μὲ τὴν ἀμαξοστοιχίαν τῶν 9 π. μ. Σύμφωνοι; »

Τόσον ἐγκάρδιος ἦτο ἡ προτασίς τοῦ μπάρμπα Καραδέκα, ὥστε τὴν ἐδέχθησαν μετὰ χαρᾶς. Τὰ παιδία τὰ ὁποῖα δὲν ἔχασαν τὴν ὀρεξίν των, ἂν καὶ εἶχον δοκιμάσῃ τόσας συγκινήσεις. Ἐφαγαν λοιπὸν ὀλίγον ἄρτον ἐπὶ ποδὸς ἕως νᾶ ἔλθῃ ἡ ὥρα τοῦ γεύματος, καὶ ἔπειτα, ἐπειδὴ ἤρχισαν νᾶ ἔρχονται οἱ πελάται τοῦ *Ξενοδοχείου τοῦ Ἀστέρου*, ὁ κύριος Λεφιλῆς παρέλαβε τὸν Ἰωάννην καὶ τοὺς ἀδελφούς του νᾶ περιπατήσουν ὀλίγον, καὶ νᾶ γνωρισθῶν καλλίτερα τὴν πόλιν καὶ τοὺς ὀ-

Ο ΒΟΥΒΙΚΟΣ (Σελ. 34)

ραίους κήπους τῆς.

Τὸ Βλιδάχ δὲν εἶνε πόλις νέα ὅπως τὸ Βουφάρι, τὸναντίον εἶνε πόλις ἀρχαιοτάτη. Ἀλλοτε, ὅτε ἦτο ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Τούρκων, ἦτο πόλις εὐτυχεστάτη, ἀλλ' ὅμως σχεδὸν κατεστράφη ὅταν τὴν ἐκυρίευσαν οἱ Γάλλοι. Ἀφ' οὗτου δὲ ἔγινε ὑριστικῶς εἰρήνη, τὴν ἀνεκαίνισαν πάλιν καὶ ἔλαβε τὴν πρώτην λαμπρότητά της. Οἱ Ἀραβες τώρα τὴν ὀνομάζουν *ὠραίων Βλιδάχ*, καὶ δικαίως, διότι κείται εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους μικροῦ Ἀτλάντος, καὶ περικυκλοῦται ὑπὸ πυκνοῦ ἐλαιῶνος, λεμονεῶνος, καὶ πορτοκαλιῶνος, τῶν ὁποίων τὸ γλυκὺ ἄρωμα φθάνει πολὺ μακρὰν.

(Ἐπεταί συνέχεια) ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ
(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ AD. BADIN)

ΛΑΓΩΟΣ ΚΑΙ ΧΕΛΩΝΗ

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΠΡΟΣ ΑΠΑΓΓΕΛΙΑΝ ΕΝ ΣΧΟΛΙΚΑΙΣ Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΑΙΣ ΒΟΡΤΑΙΣ

ΠΡΟΣΩΠΟΝ: ΕΥΡΥΔΙΚΗ

Δωμάτιον κόρης. Εἰς τὸ βάθος θύρα. Ἀριστερὰ θύρα. Παράθυρον δεξιὰ. Δεξιὰ, πρὸς τὰ ἔμπροσ, τραπέζα ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶνε βιβλία. Ἀριστερὰ μικρὰ τραπέζα ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶνε ἀνοικτὸν ἄλμπαν. Ὅχι μακρὴν, μὴ κούβλα, μὴ ἱματιοθήκη κούβλας, καὶ χαμηλὴ καθέδρα.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ κρατεῖ ἡμίμοικτον τὴν πρὸς τὰ ἀριστερὰ θύραν καὶ ὁμιλεῖ ὡς τὰ ἀποσιρέται εἰς κάποιον.

— Πῶς; Ἀθηνᾶ, δὲν θέλεις νὰ παίξης πλέον; θὰ μελετήσης τὸν μῦθόν σου; ἡ ὥρα εἶνε ἐννέα, καὶ ἡ διδασκάλισσα ἔρχεται μόνον εἰς τὰς δέκα ἔχεις καιρὸν. Καὶ ἔπειτα, ἀνδὲν τὸν εἰξεύρης, θὰ σοῦ τὸν ψιθυρίσω ἐγώ. Ἐλα τοῦλάχιστον νὰ τελειώσωμεν τὸ δόμινό μας. Ὅχι; δὲν θέλεις; (Δυσσηροτημένη). Ὅπως σοῦ ἀρέσει! (Ἐπαρέρχεται εἰς τὴν σκηνήν.) Πολύ σχολαστικὴ εἶνε αὐτὴ ἡ Ἀθηνᾶ ὄλο μελέτη! τὸ μάθημά της! καὶ πάντα τὸ μάθημά της! Κ' ἐγὼ πρέπει νὰ τὸν μάθω αὐτὸν τὸν μῦθον, ἀλλ' ἔχω καιρὸν... Διεσκεδάσαμεν τόσον εὐμορφᾷ εἶνε ὠραῖον παιγνίδι τὸ δόμινο ὅταν κερδίη κανεὶς, καὶ ἴσα ἴσα ἐκέρδιζα. Ἀλλὰ νὰ, κτυποῦν αἱ ἐννέα, καὶ ἡ κυρίξ Ἀθηνᾶ ἀφίνει εἰς τὴ μέση τὸ παιγνίδι καὶ πάγει νὰ μελετήσῃ τὸ μάθημά της. Δὲν εἰμπορῶ νὰ παίξω ὀλομόναχῃ μου... Εἶνε μερικοὶ ποῦ βάζουν τὸ δεξιὸν χεῖρ καὶ παίξει με τ' ἀριστερὰ, ἀλλ' αὐτὸ εἶνε κουτὸ παιγνίδι, διότι τὸ διασκεδαστικὸ εἰς ἓνα παιγνίδι εἶνε νὰ χάνης ἢ νὰ κερδίης, πρὸ πάντων νὰ κερδίης. (Σκορπίζει τὸ δόμινο με δυσαρδοκίαν.) Ναι, εἶνε σχολαστικὴ ἡ Ἀθηνᾶ. Εἶνε ἀλήθεια, πῶς δὲν ἔχει πολὺ μνημονικὸ καὶ μανθάνει με δυσκολίαν, ἐν ᾧ ἐγὼ ἅμα διαβάσω μὴ φορὰ ἓνα πράγμα τὸ ξεύρω... Μὰ ἀφ' οὗ τῆς εἰκά πῶς θὰ τῆς τὸ ψιθυρίσω!... Εἶνε ὑπερήφανη ἡ κυρίξ καὶ δὲν καταδέχεται; θέλει νὰ τὸ μάθῃ μόνη της, χωρὶς κανενὸς βοήθειαν. Καὶ τὸ κατορθώνει, ἀλλὰ με τί κόπον... με τί κόπον! Καὶ τί τάχα μεγάλο πρᾶγμα εἶνε νὰ εἰξεύρη κανεὶς τὰ μαθήματά του ὅταν τὰ μελετᾷ με τέτοια ἐπιμέλεια! Εὐμορφα εἶνε νὰ τὰ εἰξεύρη χωρὶς νὰ τὰ μελετᾷ, σχεδὸν χωρὶς νὰ τὰ μελετᾷ αὐτὸ μου συμβαίνει ἐμὲ, ἔχω τέτοιο μνημονικὸ.

(Παρατηρεῖ τὴν ὥραν). Ἐννέα καὶ τέταρτον. Τέλος πάντων ἔς καθήσω νὰ μισομελετήσω, ἔχω ἀκόμη τρία ὀλόκληρα τέταρτα ἔμπροσ μου. Ἀφ' ἡ Ἀθηνᾶ δὲν ἔρχεται μαζί μου, ἔλα ἐδῶ, Γελιστὴ μου, νὰ σ' ἐνδύσω. (Λαμβάνει τὴν κοῦβλαν καὶ κάθηται μετ' αὐτῆς ἐπὶ τῆς χαμηλῆς καθέδρας). Αἱ μικραὶ μου ἐξαδέλφαι θὰ ἔλθουν τὸ ἀπόγευμα, πρέπει δὲ νὰ τὰς υποδεχθῆς. (Ἀνοίγει τὰ ἐρμάρια τῆς μικρᾶς ἱματιοθήκης.) Νὰ ἰδοῦμε τί φόρεμα θὰ βάλωμεν. Θέλεις τὸ μεταξωτὸ τριανταφυλλί; ὄχι, κόρη μου, εἶνε παρὰ πολὺ ὠραῖον, παρὰ πολὺ πλούσιο; πρέπει νὰ τὸ κρατῶμεν διὰ τὰς ἐκτάκτους περιστάσεις... Ἀς φορέσωμεν τὸ γαλάζιο κασμηρένιο φουστάνι. Τί; κανεὶς μαῦτρα; τ' εἶν' αὐτὰ; Ἐντροπὴ νὰ ἀγαπᾷς τόσον τὴν πολυτέλειαν. Λέγεις πῶς ἡ Μαρία καὶ ἡ Τριανταφυλλιά θὰ εἶνε ὠραῖα ἐνδυμένα! Δὲν λέγω ὄχι. Ἀλλὰ μὴ λησιμονῆς ὅτι αὐταὶ θὰ ἔλθουν ἐπίσκεψιν καὶ σὺ εἶσαι εἰς τὸ σπῆτι σου. Ἡ μητέρα λέγει ὅτι ὅταν δέχεται κανεὶς ἐπίσκεψιν δὲν πρέπει νὰ φορῇ τόσον ὠραῖα φορέματα ὥστε νὰ κάμνη τοὺς ἐπισκέπτας νὰ φαίνωνται ἀσχημονδυμένοι, πρέπει νὰ ἐνδύωμεθα κομψὰ ὥστε νὰ φαίνεται ὅτι τοὺς τιμῶμεν, ἀλλ' ὄχι περισσότερον. Ἐννοεῖς; Ὅχι; ἀκόμη κακιομένη εἶσαι. Ἀ, λοιπὸν ἀφ' οὗ εἶνε ἔτσι δὲν θὰ λάβω τὸν κόπον νὰ σ' ἐνδύσω, καὶ ὅταν ἔλθουν αἱ φίλαι σου, θὰ μάθουν ὅτι εἶσαι τιμωρία. Νά. (Θέτει τὴν κοῦβλαν ὀρθῆν εἰς μίαν γωνίαν). Ἀ, ἀντὶ νὰ κάθωμαι νὰ φροντίζω δι' ἓνα τόσον ἀνόητο κορίτσι, καλλίτερα νὰ τελειώσω τὴν ἱστορίαν ποῦ ἤρχισα χθές, εἶνε τόσον διασκεδαστικὴ. (Λαμβάνει ἐν βιβλίον, κάθηται πλησίον τῆς τραπέζης καὶ ἀρχίζει νὰ ἀναγινώσῃ. Κτυπᾷ ἡ ἡμίμοικα.) Ἐννέα καὶ ἡμισυ, τόσον γρήγορα! πηγαίνει τόσον γρήγορα αὐτὸ τὸ ὠρολόγι ὅταν εἶνε ὠρα διασκεδάσις! Διὰ τὰ μαθήματα τὸ πρᾶγμα ἀλλάσει, τότε πηγαίνει ἀργά, ἀργά, οἱ δεικταὶ του γίνονται χελῶνα. Ἐνα ὠρολόγι μονάχα πηγαίνει ὅπως θέλω ἐγώ, τὸ ὠρολόγι τῆς θείας μου Μάρθας δὲν τὸ χορδίζουν ποτὲ καὶ δείχνει πάντα μεσημέρι, τὴν ὥραν τοῦ διαλείματος... Ἀλλὰ πρέπει ἐπὶ τέλους

νὰ τελειώσω τὴν ἱστορίαν μου. (Ἀναγινώσκει πάλιν τὸ ὠρολόγιον σημαίνει τρία τέταρτα ἢ Εὐρυδικὴ σηκώνεται ἀποτόμως καὶ τρέχει εἰς τὸ ὠρολόγιον). Τρία τέταρτα! ἀδύνατον! δὲν ἐπέρασε ἓνα λεπτὸν ποῦ ἐκτύπησε μισή. Αὐτὸ τὸ ὠρολόγι εἶνε χαλασμένο, θὰ πάγω νὰ ἰδῶ εἰς τὸ ὠρολόγι τῆς σάλας. (Ἀνοίγει τὴν θύραν τοῦ βάθους καὶ παρατηρεῖ). Ἀλήθεια δέκα παρὰ τέταρτον! Μὰ πῶς τερτίζουν αὐτὰ τὰ σχαμένα ὠρολόγια. Παρὰ τέταρτον! δὲν πειράζει, ἔχω καιρὸν ἅμα καθήσω μὴ φορὰ!... Ποῦ εἶνε οἱ μῦθοί μου; (Σκαλίζει νὰ εἶρη τὸ βιβλίον της). Ποῦ ἐκρύφθη; τί ἔγινε; Αὐτὸ μού ἔλειπε, νὰ ἔχη χαθῆ... Ἀ! τέλος πάντων τὸ εὐρήκα. Μὰ τὸ σημάδι ποῦ ἔβαλα ἔφυγε, πρέπει νὰ ἰδῶ τὸν πίνακα τῶν περιεχομένων. Τί ἀνθία! (Παρατηρεῖ). Ὁ λαγὸς καὶ οἱ Βάτραχοι... ὁ Λαγὸς καὶ ἡ Πέρδικα... ὁ Λαγὸς καὶ ἡ Χελώνη αὐτὸς εἶνε ὁ ἰδικός μου. Τέλος πάντων τὸν εὐρήκα. (Παρατηρεῖ τὸ ὠρολόγιον) Παρὰ δέκα!... ἔχασα πέντε λεπτὰ νὰ ζητῶ αὐτὸν τὸν ἀναθεματισμένον μῦθον... Τέλος πάντων εἰς δέκα λεπτὰ θὰ τὸν μάθω... Ἀλλὰ τώρα δὲν πρέπει νὰ χάνω καιρὸν!... (Κάθηται πλησίον τῆς τραπέζης ἔχουσα τὸ βιβλίον ἔμπροσ της καὶ ἀρχίζει νὰ ἀναγινώσῃ.)

ΛΑΓΩΟΣ ΚΑΙ ΧΕΛΩΝΗ (*)

Λαγῶς τις, ἔχων μόνη τὴν γνωστὴν ταχυπόδιαν, Κατεχλεύαζε χελῶνιν Ὅς μικροῦπον καὶ βραδείαν Ἡ δ' ἀπήνησε γελῶσα: «Λαγῶς, μὴ λέγης τόσα. Ἡ βραδυπούς, ἂν θελήσω, Τὸν ταχύνω σε θὰ νικήσω. Τρέξωμεν, νὰ δοκιμάσῃς: Ἄν με φθάσῃς»

Ἐτρέξωμεν ὁ ταχυπόδος Ἐκρατεν, ἄριστα ποῖον Ἀφήσεται ὁ νικηφόρος Νίκης δίκαιον βραβεῖον. Καὶ ἡ θεὰς διαρίσθη Καὶ ἡ ὥρ' ἀπερασίσθη Καὶ ἐγένετο συνθήκη Ὅς ἀνήκει.

Ὁ μὲν λαγῶς, γνωρίζων βραδυπόρον τὴν χελῶνιν, εἰς τὸν ἕπον, μὴ φροντίζων, Παρεδόθη κ' εἰς βρασιώνην. Λέγων: Ὅσον καὶ ἂν θέλῃ Ἄς προδράμῃ δὲν με μέλει.

Ἐγὼ μόλις ἐξουνήσω Ὅθ' ὀρμήσω, Καὶ θὰ φθάσω νικητὴς Πρὸ αὐτῆς.»

Ἀλλὰ τρέχουσα ἐκείνη Καὶ στιγμὴν χωρὶς νὰ χάσῃ Πόδας τέσσαρας εἶναι Ἴνα εἰς τὸν ἕπον φθάσῃ. Ὅς δ' ὁ ἄλλος ἐξουνήσας Ἐτρέχε ταχὺς ὀρμήσας, Ἡ ἐκάματος χελῶνιν εἶχε φθάσῃ πλέον μόνη εἰς τὸν τόπον τῆς συνθήκης Καὶ τῆς νίκης.

(Ἀναγινώσκει ὀλοῦν ταχύτερον, ὥστε δὲν ἀκούεται πλέον ἄλλο τι ἢ ψιθυρός.) Τὸν ἡξεύρω τώρα. (Ἐγείρεται.) Τὸν ἡξεύρω. (Κλείει τὸ βιβλίον καὶ προσπαθεῖ νὰ ἀπαγγεῖλῃ τὸν μῦθον.)

Μὴ ἐλαφροῦμαι χελῶνα Ἐγίνα ἀπ' τὴν τρύπα τῆς μὴ ἡμέρα.

Ἀ! Τί λέγω; δὲν εἶνε αὐτός. Ὁ λαγῶς ἐντὸς τῆς φωνῆς του ἐκπέπτετο περὶ τοῦ μέλλοντος του. Ὅχι; ἀνακατεῖται τοὺς μῦθους ποῦ ἔμαθα ἄλλοτε με τὸν μῦθον ποῦ ἔμαθα σήμερον. (Ἐπαυλαμβάνει.)

Ὁ λαγῶς καὶ ἡ χελώννα... ἡ χελώννα, ἡ χελώννα! Δὲν τὸν ξεύρω; πρέπει νὰ τὸν ξαναδιαβάσω μὴ φορὰ. (Ἀνοίγει τὸ βιβλίον καὶ ἀναγινώσκει ἐν ᾧ βραδίζει ἐπάνω κάτω. Στρέφεται πρὸς τὸ παράθυρον.) Θεέ μου! τί βλέπω! Ἡ διδασκάλισσα! Ἡλθε πρὸ τῆς ὥρας. (Τὸ ὠρολόγιον σημαίνει τὴν δεκάτην) Δέκα! καὶ δὲν εἰξεύρω τίποτε, τίποτε, οὔτε λέξιν. (Παρατηρεῖ ἀπὸ τὸ παράθυρον.) Ἡ διδασκάλισσα κτυπᾷ τὴν θύραν. Ἀς ἀργοῦσε κἂν ἡ Γιαννοῦλα νὰ τῆς ἀνοίξῃ. (Τρέχει πρὸς τὴν ἀριστερὰν θύραν καὶ ὁμιλεῖ εἰς τὸ κοινόν.) Ξεῦρες τὸν μῦθόν σου, Ἀθηνᾶ; Ναι! Λοιπὸν νὰ μοῦ τὸν ψιθυρίσης, καλῆ μου Ἀθηνᾶ, διότι ἐγὼ δὲν εἰξεύρω λέξιν. Ἀλλὰ ὄχι, ὄχι!... δὲν θέλω νὰ μοῦ εἰπῆς τίποτε, πρέπει νὰ τιμωρηθῶ διὰ τὴν ἀνοησίαν μου καὶ τὴν ὑπερηφάνειάν μου. (Ἐπαρέρχεται εἰς τὴν σκηνήν.) Ἀκούω τὴν διδασκάλισσάν μου ν' ἀναβαίνει τὴν σκάλα. ἡξεύρω τί θὰ τῆς εἰπῶ:

(εἰς τὸ κοινόν)

Ὁραῖος ὁ μῦθος τῆς χελῶνης καὶ τοῦ λαγῶ ἢ Ἀθηνᾶ εἶνε ἡ χελώννα; ἔφθασεν εἰς τὸ τέλος κ' ἐγὼ εἶμαι ὁ λαγῶς. Δὲν τὸ ξαναπαθαίνω αὐτὸ τὸ κακόν:

(*) Ἐκ τῶν «Μύθων» τοῦ κ. Ἀλ. Κατακουζηνῶ.

ΤΟ ΟΡΦΑΝΟ

Δέν έχει τ' ὄρφανό, δέν έχει
Μητέρα γιά νά τ' ἀγαπά.
Γιά τοῦτο μέσ' ἔς τούς δρόμους τρέχει
Κ' ἔμπρός ἔς τούς ἄλλους σιωπά.

Δέν έχει ποιός νά τοῦ χαρίζη.
Γ'λυκά κι' ὀλόθερμα φιλιά,
Δέν έχει ποιός νά τοῦ κτενίζη
Τά κατσαρά του τά μαλλιά.

Δέν έχει ποιός νά τὸ διαβάζη.
Γι' αὐτὸ διαβάζει μοναχό,
Δέν έχει ποιός νά τὸ κυττάζη
Ἄν ἀρρωσθήσῃ τὸ πτωχό.

Τὴν νύκτα μόνο του κοιμάται
Χωρίς τῆς μάνας τὸ φιλι
Καί λυπημένο συλλογάζεται
Τῆ μητεροῦλα τὴν καλή.

Ἄχ! τ' ὄρφανό μόνον γνωρίζει,
Νά σὰς τὸ πῆ αὐτὸ ἔμπορει:
Κάθε μητέρα πῶς ἀξίζει,
Κι' ὅποιος τὴν ἔχει ἄς χαρῆ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Η ΔΥΣΤΥΧΗΣ ΓΡΑΙΑ

Εἰς μίαν πόλιν ἔζη δυστυχῆς τις γραία.
Μίαν ἑσπέραν ἐνῶ ἦτο μάνη εἰς τὸ δωμάτιόν
της εἶχε βυθισθῆ εἰς θλιβεράς σκέψεις· διανο-
εῖτο ὅτι εἶχε χάσῃ τὸν ἄνδρα της, ἔπειτα τὰ
δύο της παιδιὰ, μετὰ ταῦτα ὅλους τοὺς συγ-
γενεῖς της τὸν ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου καὶ οὕτω
ἔμεινεκατάμονηκαὶἰγκαταλελειμ-
μένη εἰς τὸν κόσμον. Ἡσθάνετο
εἰς τὴν καρδίαν της τόσο μεγάλην
καὶ βαθεῖαν θλίψιν, διὰ τὴν
ἀπώλειαν τῶν δύο υἱῶν της, ὥστε
ἐπάνω εἰς τὸν πόνον της εὗρισκε
πραίστην τὸν Θεόν.

Ἐνῶ ἡ δυστυχῆς γραία ἦτο
τοιουτοτρόπως βυθισμένη εἰς τὰς
θλιβεράς σκέψεις της, αἰφνης ἤ-
κουσε νὰ κτυποῦν οἱ κώδωνες τῆς ἐκκλησίας
διὰ τὴν πρωϊνὴν ἀκολουθίαν. Πολύ ἐξεπλάγη
διότι παρῆλθε τόσο γρήγορα ἡ νύξ, ἦναψε τὸ
κηρὶον της καὶ δεηθῆνθη εἰς τὴν ἐκκλησίαν.
Ἄμα ἔφθασεν εὖρεν αὐτὴν φωτισμένην ὄχι
ὅμως ἀπὸ κηρία ὅπως πάντοτε, ἀλλὰ ἀπὸ φῶς
ἀλλόκοτον, τὸ ὁποῖον ἔδιδε λάμπην θείαν. Ἡ
ἐκκλησία ἦτο γεμάτη ἀπὸ πλῆθος, ὅλοι αἱ
θέσεις ἦσαν πιασμέναι καὶ ὅταν ἡ γραία ἠθέ-
λησε νὰ καθῆσθαι εἰς τὸ στασίδι της, εὗρεν εἰς
αὐτὸ ἄλλους. Ἐνῶ δὲ παρετήρει αὐτούς, ἀνε-
γνώρισεν ὅτι ἦσαν οἱ ἀποθαμένοι συγγενεῖς της

μὲ τὸ ἀρχαῖον ἔνδυμά των καὶ μὲ ὄχρον πρό-
σωπον. Δέν ὤμίλου οὔτε ἔφαλλον εἰς τὴν ἐκ-
κλησίαν, ἀλλὰ μόνον ψιθυρισμὸς ἠκούετο.

Εἰς ἀπὸ τοὺς ἀποθανόντας συγγενεῖς της, εἰς
θεῖός της ἐπλησίασε πρὸς αὐτὴν καὶ τῆ εἶπε:
«Παρατήρησε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἁγίου βήμα-
τος καὶ θὰ ἴδῃς τὰ παιδιὰ σου.»

Ἡ δυστυχῆς γραία εἶδε τῶ
ὄντι τοὺς δύο υἱούς της: ὁ εἰς ἦτο
εἰς τὴν ἀγγόνην καὶ ὁ ἄλλος εἰς
τὴν λαϊμητόμον. Τότε ὁ θεῖός της
τῆ εἶπε πάλιν:

«Ἴδου ποῦ θὰ ἕκαταντοῦσαν
τὰ παιδιὰ σου, ἐὰν ὁ Θεὸς τὰ
ἄφινεν εἰς τὸν κόσμον καὶ δὲν τὰ
ἐκάλει πλησίον του ὅτε ἦσαν ἀκό-
μη μικρά καὶ ἄθωα πλάσματα.»

Ἡ δυστυχῆς γραία ἐπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκόν
της πολὺ συγκινημένη καὶ τρέμουσα ἐγονά-
τισεν ἐνώπιον τῶν εἰκόνων καὶ ἠνυχαρίστησε
τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος ἐπραξεν ὅ,τι ἐνόμισε καλ-
λίτερον δι' αὐτὴν καὶ τὰ παιδιὰ της, καὶ τὸ
ὁποῖον αὐτὴ δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ ἐνοήσῃ.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἡ γραία ἐπεσεν ἀσθενῆς
καὶ ἀπέθανε κατευχαριστημένη.

ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ Α. ΚΟΥΡΤΙΔΟΥ.

[Μετάφρασις

ἐκ τῶν διηγημάτων τῶν Ἀδελφῶν Γκριμμ.]

Η ΚΑΛΗ ΑΣΠΑΣΙΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ἐνθυμεῖσθε ὅλοι τί κρῦο ἔκαμνε πρὸ ἐνός μηνός καὶ πλέον. Ἐξυπνήσαμεν τὸ πρωὶ καὶ
εἶδαμεν καταχιονισμένας τὰς στέγας.

Οἱ ἄνθρωποι ἐταυτούριζον εἰς τὸν δρόμον, καὶ οἱ σπουργίται, οἱ φλύαροι σπουργίται
ἐσκάλευον μὲ τὸ βάρφος των τὴν χιόνα διὰ νὰ εὗρουν τροφήν.

Ἡ Ἀσπασία, παρετήρει ἀπὸ τὸ παράθυρον τὸ χιόνι καὶ ἐσυλλογίζετο ἐκείνους οἱ ὅποιοι
δὲν εἶχον ζεστὴν οἰκίαν ὅπως τὴν
ιδιὴν των, καὶ ἴσως οὐτὲ ἕνα κομ-
μάτι ψωμί.

Ἡ Ἀσπασία ἀφ' οὗ ἐφόρεσε τὰ
φορέματά της κατέβη εἰς τὸ μα-
γειρεῖον ὅπου ἡ μαγειρίσσα, ἡ κυρὰ
Σταυροῦλα ἐπρόσεχε τὰ φαγητά.

Ἐξάφνα ἀκούει μίαν παραπο-
νετικὴν φωνήν.

— Σταυροῦλα! ἀκούεις; εἶπεν
ἡ Ἀσπασία, καὶ ἔκυψεν ἀπὸ τὸ
παράθυρον τοῦ μαγειρείου.

Ἐνα μικρὸ γατάκι, μαῦρο καὶ
ἄσπρο ἦτο εἰς τὴν θύραν.

Ἡ Ἀσπασία ἔτρεξε καὶ τὸ ἐπή-
ρε, τὸ ἔβαλεν εἰς τὴν ποδιάν της
καὶ τὸ ἐπῆγε κοντὰ εἰς τὴν φω-
τιάν...

— Σταυροῦλα, νὰ ἐρωτήσης εἰς
τὴν γειτονιά ἂν ἔχασαν κανένα γα-
τάκι, καὶ ἂν δὲν τὸ ζητήσῃ κανεὶς,
νὰ παρακαλέσῃ τὴν μητέρα, νὰ
μοῦ τὸ ἀφήσῃ νὰ τὸ ἔχω...

— Καλὰ, καλὰ, εἶπεν ἡ καλὴ
Σταυροῦλα· τώρα ζέστανέ το τὸ
κακόμοιρο καὶ δώσέ του νὰ φάγῃ.

Ἡ Ἀσπασία ἐπῆρε ἕνα κομμάτι ψωμί διὰ νὰ τὸ δώσῃ εἰς τὸ γατάκι· τὸ γατάκι ἐξε-
στάθη καὶ, ἴδετε, σπῆκνει τὴν οὐρίτσα του καὶ τὰ αὐτάκια του καὶ τρέχεινὰ εὐχαριστή-
σῃ τὴν μικρὰν του κυρίαν.

Τί ὠραῖον γατάκι! Ἄλλὰ ἂν ἔλθουν καὶ τὸ ζητήσουν; τί κρῖμα! νὰ τὸ χάσῃ ἡ
Ἀσπασία. Περιμένει λοιπὸν μὲ καρδιοκτύπι τί θὰ εἰπῇ ἡ Σταυροῦλα. Ἡ Σταυροῦλα
ἔφερε καλὴν εἰδήσιν.

Κανεὶς ἀπὸ τὴν γειτονίαν δὲν ἐζήτησε τὸ γατάκι· τί καλὰ! ἡ Ἀσπασία εἶνε εὐτυχῆς
τὸ ἔχει τὸ γατάκι καὶ τὸ ἀγαπᾷ, ὅπως καὶ αὐτὸ τὴν ἀγαπᾷ.

Ο ΧΟΡΟΣ

[Ἐκ τοῦ ἄρτι ἐκδοθέντος Β' μέρους τῆς Μούσης τῶν Παίδων τοῦ κ. Ἀλ. Κατακουζηνού.]

Στὸν χορὸν τὸν πηδητὸ
Τὰ χεράκια σου κρατῶ,
Μιὰ ἐκεῖ, μιὰ ἐδῶ,
Πῶς μ' ἀρέσει νὰ πηδῶ.
Μιὰ ἐδῶ, μιὰ ἐκεῖ,
Καὶ μιὰ γύρα τακτική.

Ὅστις θέλει ἄς γελά,
Ὁ χορὸς κρατεῖ καλά.
Μιὰ ἐκεῖ, μιὰ ἐδῶ,
Πῶς μ' ἀρέσει νὰ πηδῶ.
Μιὰ ἐδῶ, μιὰ ἐκεῖ,
Καὶ μιὰ γύρα τακτική.

Τί παιγνίδι, τί χαρά!
Ἐλ' ἀκόμη μιὰ φορά.
Μιὰ ἐκεῖ, μιὰ ἐδῶ,
Πῶς μ' ἀρέσει νὰ πηδῶ.
Μιὰ ἐδῶ, μιὰ ἐκεῖ,
Καὶ μιὰ γύρα τακτική.

Ἄλλη μιὰ, παρακαλῶ,
Τὸν χορὸν μας τὸν καλὸ.
Μιὰ ἐκεῖ, μιὰ ἐδῶ,
Πῶς μ' ἀρέσει νὰ πηδῶ.
Μιὰ ἐδῶ, μιὰ ἐκεῖ,
Καὶ μιὰ γύρα τακτική.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

—Καλὴ δὲν παίζομεν καὶ κανὲν παιγνίδάκι;
Ἄρκετὰ ἤκουσαμεν τὰς ὠραίας ἱστορίας τῆς
ἀγαπητῆς μας Διαπλάσεως, ἄς σηκωθῶμεν
ὀλίγον νὰ ξεμουδιάσωμεν.

—Λοιπὸν ἄς ἐκλέξωμεν παιγνίδι τὸ ὁποῖον
νὰ μᾶς δώσῃ αἰτίαν νὰ κινήθωμεν καὶ ὀλίγον,
καὶ ἀφ' οὗ παίζωμεν καθήμεθα πάλιν καὶ ἀνα-
γινώσκωμεν.

—Μετὰ χαρᾶς, παίζομεν, ἀλλὰ δὲν εἰξεύ-
ρομεν κανὲν εὐκόλον καὶ διασκεδαστικόν.

—Ἐγὼ νὰ σᾶς δείξω ἐν ἀκριβῶς ὅπως τὸ
θέλετε, καὶ νὰ ἰδῆτε ὅτι πολὺ θὰ σᾶς ἀρέσῃ.
Ὀνομάζεται :

Ο ΖΩΜΠΟΡΟΣ

Δύο εἶνε τὰ πρῶτιστα πρόσωπα τοῦ παιγνι-
δίου τούτου, ὁ ζωμπόρος καὶ ὁ ἀγοραστής, οἱ
δὲ ἄλλοι εἶνε τὰ ζῶα, τὰ ὁποῖα λαμβάνουν
διάφορα ὀνόματα, λέων, τίγρις, βοῦς, πρόβατον,
ελέφας, ἵππος, κλπ. Ὁ ἀγοραστής ἀπομακρύν-
νεται καὶ δὲν ἀκούει τί ὄνομα ἔχει ἕκαστος. Ὁ
ζωμπόρος χαράττει κατὰ γῆς κύκλον καὶ ἐντὸς
αὐτοῦ συναθροίζει τὰ ζῶα του. Τότε πλησιάζει
ὁ ἀγοραστής καὶ λέγει πρὸς τὸν ζωμπόρον :

ΑΓΟΡ. Τάκ! τάκ! —ΖΩΜΠ. Τίς εἶ;
Καλός! —ΖΩΜΠ. Καὶ τί θέλεις; —ΑΓΟΡ. Ἐν
ζῶον. —ΖΩΜΠ. Ἐλα μέσα.

Ὁ ἀγοραστής εἰσέρχεται εἰς τὸν κύκλον καὶ
λέγει ἐν ὄνομα ζῶου οἰονδήποτε. Καὶ ἐὰν μὲν

τὸ ὄνομα τοῦ ζῶου ὑπάρχη μεταξὺ τῶν ζῶων
τοῦ ζωμπόρου, ὁ ζωμπόρος λέγει δυνατὰ:
«Ἐξέλθει!» καὶ παρευθὺς τὸ ζῶον ἐξέρχεται ἐκ
τοῦ κύκλου καὶ τρέχει.

Τότε ὁ ἀγοραστής λέγει: «Πόσον τὸ πωλεῖς»;
ὁ δὲ ζωμπόρος ἀποκρίνεται: «Δέκα, ἢ δεκαπέν-
τε ἢ εἴκοσι δραχμάς,» καὶ ὁ ἀγοραστής λέγει:
«Ἀνάθεμα, καὶ κτυπᾷ τὴν παλάμην τοῦ ζωμπόρου
δέκα ἢ δεκαπέντε ἢ εἴκοσι φορές. Ἄφ' οὗ πλη-
ρώσῃ ὁ ἀγοραστής κυνηγεῖ ἔπειτα τὸ ζῶον τὸ
ὁποῖον ἠγόρασε. Τὸ ζῶον τρέχει καὶ ὁ ἀγορα-
στής προσπαθεῖ νὰ το συλλάβῃ. Καὶ ἐὰν μὲν
τὸ ζῶον κατορθώσῃ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν κύκλον,
τότε ὁ ζωμπόρος δίδει εἰς αὐτὸ ἄλλο ὄνομα
καὶ ὁ ἀγοραστής ἔρχεται πάλιν πρὸς τὸν ζω-
μπόρον καὶ ἀγοράζει ἄλλο ζῶον τὸ ὁποῖον
ἄμα ἐξέλιθῃ τοῦ κύκλου ἀρχίζει νὰ τρέχῃ καὶ
νὰ προσπαθῇ νὰ εἰσέλθῃ πάλιν, ὡς ἔκαμε τὸ
πρῶτον. Ἐὰν ὁμοῦ κατορθώσῃ ὁ ἀγοραστής
νὰ συλλάβῃ τὸ ζῶον, τότε τοῦ κόπτει τὰ ὄτα
καὶ τὴν οὐράν, δηλὰ δητὸ κτυπᾷ τρίς εἰς τὴν
κεφαλὴν, καὶ τρίς εἰς τὰ νῶτα καὶ τότε τὸ ζῶον
τὸν ἀκολουθεῖ ὡς πιστὸν κυνάριον. Τὸ παιγνι-
διον τελειώνει ὅταν πάντα τὰ ζῶα γίνουσι κυ-
νάρια τοῦ ἀγοραστοῦ.

Τὸ εὐκόλον τοῦτο παιγνίδιον παιζόμενον μετὰ
προσοχῆς καὶ εὐταξίας εἶνε διασκεδαστικώ-
τατον.

Π. Ι. Φ.

Η ΥΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ

Ὅταν ἡ περισσότερὰ ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον,
ἔλα τὰ ἄλλα πτηνὰ τῇ ἐπρότειναν προθύμως
νὰ τῇ διδάξουν πῶς νὰ κατασκευάσῃ τὴν
φωλεάν της.

Ἡ χίσσα τῇ εἰδείζε τὴν φωλεάν της, ἡ ὁ-
ποία ἦτο κατασκευασμένη ἀπὸ κλάδους καὶ
φλοιούς τῶν δένδρων, ὁ σπουργίτης τῇ εἰδείζε
τὴν ἰδικήν του, ἡ ὁποία ἦτο κτισμένη μὲ πᾶσαν
καὶ διάφορα ἄλλα εἶδη μαλακὰ καὶ ζεστὰ.

Ἀλλὰ ἡ περισσότερὰ ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν της
μὲ ὕφος ἀλαζονικόν καὶ περιφρονητικόν συνά-
μα καὶ εἶπε :

— Εἰξεύρω, εἰξεύρω καὶ ἐγὼ νὰ κτίσω τὴν
φωλεάν μου ὅπως καὶ σεῖς.

Τότε ἦλθε καὶ ἡ σειρά τοῦ κοσσυφοῦ διὰ
νὰ τὴν συμβουλεύσῃ. Ἡ φωλεά του ἐκρέματο
ἀπὸ τοὺς κλώνους δένδρου ἐπάνω ἀπὸ τὸ νερόν.

Ἡ περισσότερὰ στρέφει πάλιν τὴν κεφαλὴν
της ὅπως πρὶν καὶ λέγει :

— Εἰξεύρω, εἰξεύρω!

Ἡ τρυγῶν τότε τῇ λέγει:

— Παρατήρησε τὸ σπίτι μου, εἶνε εὐκαλώ-
τερον νὰ τὸ κατασκευάσῃ κενεῖς, διότι εἶνε κτι-

σμένον ἀπλούστατα μὲ συμπλεγμένους βέργας.
Ἡ περισσότερὰ δὲν ἠθέλην οὔτε αὐτὴν ν' ἀ-
κούσῃ.

Ὅλα τὰ πτηνὰ ἐπὶ τέλους ἐθύμωσαν καὶ
τὴν ἐγκατέλιπον. τότε ἠνόησεν ὅτι εἰδείξεν
ὑπερηφάνειαν μὴ δεχθεῖσα τὰς συμβουλὰς τῶν
συναδέλφων της, διότι δὲν εἰξεύρει διόλου πῶς
νὰ ἐπιχειρήσῃ διὰ νὰ κατασκευάσῃ τὴν κατοί-
κιαν της καὶ ἔμεινε χωρὶς στέγην, χωρὶς φω-
λεάν ἕως ὅτου οἱ ἄνθρωποι, λυπηθέντες αὐτὴν,
τῇ ἔκτισαν ἕνα περιστερεῶνα.

Ἡ περισσότερὰ εὖρεν ἑτοιμὴν κατοικίαν, ἀλλὰ
ἔχασε τὴν ἐλευθερίαν της.

Ὅταν ὁ οἰκοδομητὴς ἐπιθυμῇ νὰ φάγῃ
ψητὸ πουλὶ εἰς τὸ δεῖπνόν του, πηγαίνει εἰς
τὸν περιστερεῶνα καὶ λαμβάνει ἐν ζεύγος πε-
ριστερῶν.

Ἐὰν καὶ αἱ περιστερὰ ἔζων εἰς τὸ δάσος,
ἐπάνω εἰς τὰ δένδρα, ὅπως καὶ τὰ ἄλλα πτη-
νὰ, δὲν θὰ συνελαμβάνοντο τόσον εὐκόλως.

Ἴδου λοιπὸν ποῦ δύναται νὰ φέρῃ ἡ μαται-
οδοξία καὶ ἡ ὑπερηφάνεια.

ΥΠΑΤΙΑ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ

ΤΟ ΚΕΡΒΑΝΙΟΝ

Ἡίρην τινος ἐν μέγα κερβάνιον διήρχετο
τὴν ἐρήμον. Τίποτε ἄλλο δὲν ἐφαίνετο ἀκόμη
ἐπὶ τῆς ἀπεράντου ἐρήμου εἰμὴ ἡ ἄμμος καὶ ὁ
οὐρανός, ἀλλ' ἤδη ἤκουετο ὑποκάτω ν' ἀν-
τηχοῦν μακρὰν οἱ ἀργυροὶ κωδωνίσκοι τῶν κα-
μῆλων καὶ τῶν ἵππων. Πυκνὸν σύννεφον κόνεως
ἐγερθὲν ἀπὸ τὴν πορείαν τῶν ἡδοιπόρων δὲν
ἐβράδυνε ν' ἀναγγεῖλῃ τὴν προσέγγισίν των,
τὴν ὁποῖαν ἐφανέρωον προσέτι, ὅσας τις πνοὴ ἀνέ-
μου πνέουσα ἐπὶ τῆς παιδιάδος διεσκόρπιζε τὰ
σύννεφα τῆς κόνεως, λάμπεις τις ἀκτινοβολού-
σα, ἧτις πρήρχετο ἀπὸ τὴν ἀντανάκλασιν
τοῦ ἡλίου ἐπὶ τῶν ὀπλων καὶ τῶν ἐνδυμάτων.

Ὅτω ἐνεφανίσθη τὸ κερβάνιον εἰς τὰ ὄμματα
ἐνὸς ἀνθρώπου, ὅστις προύχρωρε εἰς συνάντησίν
του ἵππευον μεγαλοπρεπῆ ἵππον. Τὰ πλευρά
τοῦ εὐγενοῦς ζῶου ἐκαλύπτοντο ἀπὸ πλατῦ
δέρμα τίγρεως, πῆρξ τοῦ ὁποῖου ἐκωδωνίζον
κρεμάμενα ἀπὸ τελαμώνας χρώματος ἀμαράν-

του μετάλλινου κωδωνίσκοι καὶ ἡμισέληνοι ἐξ
ελεφαντίνου ἀναμειγμένοι μὲ μεγάλας με-
ταξίνας φούντας, ἐν ᾧ εἰς τὴν κεφαλὴν του ἐ-
σειετο ὑπερηφάνως ὠραῖον λοφίον ἀπὸ πτερὰ
ἐρωδιού. Τὸ ἐνδύμα τοῦ ἀνθρώπου τούτου ἦτο
ἀντάξιον τῆς λαμπρᾶς σκευῆς τοῦ ἵππου του.
λευκὸν σαρίκιον χρυσοκέντητον ἀπετέλει ἀν-
τίθεσιν μὲ τὴν ἐρυθρὰν γούναν του καὶ τὴν
πλατεῖαν ἀναζυρίδα του ὑποδήματα ἀπὸ μα-
ροκινὸν δέρμα πεποικιλμένα μὲ πολυχρῶμα κο-
σμήματα ἐφθάνον μέχρι τῶν γονάτων, ἀπὸ δὲ
τὴν κασμιρίνην ζώνην του ἡ ὁποία ἔζωνε τὴν
ὀσφύν του ἐκρέματο ἐν πλούσιον γιαταγάνι μὲ
θῆκην διάγλυφον, μὲ λαβὴν ἀπὸ ἀχάτην λίθον,
καὶ τοῦ ὁποῖου ἡ λειψὶς θὰ ἦτο βεβαίως ἀπὸ
τὸν καλλίτερον χάλυβα τῆς Δαμασκαῦ.

Ὁ δὲ ἵππευς εἶχε κἄτι τὸ παράδοξον συγ-
χρόνως καὶ ἄγριον. Τὸ μέχρι τῶν ὀφρύων κατα-
βαῖνον σαρίκιόν του, οἱ ὀφθαλμοὶ του οἱ ὁποῖοι

ἐλαμπον ἀπὸ ἀγριον πῦρ ὑπὸ τὰς πυκνάς ὄφρυς του, ἢ μακρὰ του γενεῖας ἢ ὅποια ἐφθάνε πυκνὴ μέχρι τοῦ στήθους του, τέλος ἡ γρυπὴ ρίς του ὡς ῥάμφος ἀρπακτικοῦ ὄρνέου ὅλα καθίστων ὑπερήφανον καὶ σοβαρὸν τὸ πρόσωπόν του, τὸ ὅποιον ἦτο ἀδύνατον νὰ ἰδῆ τις χωρὶς νὰ αἰσθανθῆ ἀπαισίαν τινα συγκίνησιν.

Ὅτε ὁ ἵππότης ἐφθασεν εἰς πεντήκοντα βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς πρωτοφυλακῆς τοῦ κερβανίου κήκεν ὀλίγον τοὺς χαλινούς τοῦ ἵππου του, ὁ ὅποιος ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ τὸν ἔφερε πλησίον τοῦ κερβανίου.

Ἦστο γεγονός τόσον παράδοξον τὸ νὰ ἰδῶσιν ἄνθρωπον κατὰμονον διὰ μέσου τῆς ἐρήμου ὥστε οἱ πρόσκοποι φοβούμενοι αἰφνιδίαν ἐπιθέσιν, ἐχαμήλωσαν ἀμέσως τὰς αἰχμάς τῶν λογγῶν των.

— Διὰ ποῖον με νομίζετε; ἀνέκραξεν ὁ ἵππεύς ἰδὼν ὅτι τὸν ὑπεδέχοντο τόσον ἐχθρικῶς. Πιστεύετε ὅτι ἐνὸς ἀνθρώπου σμόνος δύνανται νὰ σταματήσῃ τὸ κερβάνι σας;

Οἱ πρόσκοποι ἐντραπέντες διὰ τὴν σπουδὴν ἣν ἔδειξαν ὡς ὑπερασπίσωσιν ἑαυτοὺς, ἀνύψωσαν τὰς λόγγας των, ἐν ᾧ ὁ ἀρχηγὸς των ἐπλησίαζε τὸν ξένον ὡς μάθη παρ' αὐτοῦ τί ἐπεθύμει.

— Ποῖος εἶνε ὁ ἀρχηγὸς αὐτοῦ τοῦ κερβανίου; ἠρώτησεν ὁ ἵππεύς.

— Δὲν ἀνήκει εἰς ἓν μόνον ἄτομον τὸ κερβάνιον, ἀπεκρίθη ἐκείνος εἰς τὸν ὅποιον ἀπετάθη, ἀλλ' εἰς πολλοὺς ἐμπόρους, οἱ ὅποιοι ἐπανερχονται ἀπὸ τῆς Μέναν εἰς τὴν πατρίδα των, καὶ τοὺς ὁποίους συνοδεύωμεν διὰ μέσου τῆς ἐρήμου διὰ νὰ τοὺς προστατεύσωμεν κατὰ πάσης κακῆς συναντήσεως.

— Ὅδῃ γασέ με λοιπὸν πλησίον τῶν ἐμπόρων σου, εἶπεν ὁ ξένος.

— Δὲν εἰμπορῶ, αὐτὴν τὴν στιγμήν, ἀπεκρίθη ὁ ὀδηγός. Πρέπει νὰ προχωρήσωμεν χωρὶς ἀργοπορίαν ἄλλως τε οἱ ἐμποροὶ εἶνε ἐν τέταρτον ὀπίσω μας· ἀλλὰ ἂν θέλετε νὰ μάς ἀκο-

λουθῆσθε ἕως ὅτου κάμωμεν τὸν μεσημερινὸν σταθμὸν τότε θὰ μοῦ εἶνε δυνατόν νὰ σας ἀκοποποιήσω.

Ὁ ἄγνωστος δὲν ἐσκέφθη διόλου. Ἐλαβε μακρὰν πίπαν κρεμαμένην ἀπὸ τὸ ἐφίππιον καὶ ἤρχισε νὰ καπνίζῃ, ἐν ᾧ ὁ ἵππος του ἐβάδιζε πλησίον τοῦ ὀδηγοῦ τῆς πρωτοφυλακῆς.

Ὁυτος πολὺ ἀνησυχῆσας ἀπὸ τὴν αἰφνιδίαν ἐμφάνισιν τοῦ ἀγνωστού δὲν εἰζέυρε πῶς νὰ φερθῆ πρὸς αὐτόν. Πολὺ ἐπεθύμει νὰ μάθῃ τὸ ὄνομά του, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα νὰ τὸν ἐρωτήσῃ ἀπ' εὐθείας, καὶ προσεπάθει νὰ συνάψῃ ἐπίδειξίως συνδιάλεξιν.

Ἀρ οὐ ἐσκέφθη ἀρκετὴν ὥραν ἐνόμισε τέλος ὅτι εὔρε θέμα συνομιλίας ἀρετὰ κατάλληλον.

Στραφεὶς λοιπὸν αἰφνης πρὸς τὸν ξένον καὶ μειδιῶν μὲ χάριν:

— Ὁραῖον καπνὸν πίνεισ! ἀνέκραξε.

— Ναί, εἶπεν ὁ ὀλιγολόγος ἀγνωστος ἐξακολουθῶν νὰ φυσᾷ κατὰ ἴσα διαστήματα τὸν καπνὸν καὶ δὲν ἀπῆντησε τίποτε

ἄλλε εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ ὀδηγοῦ.

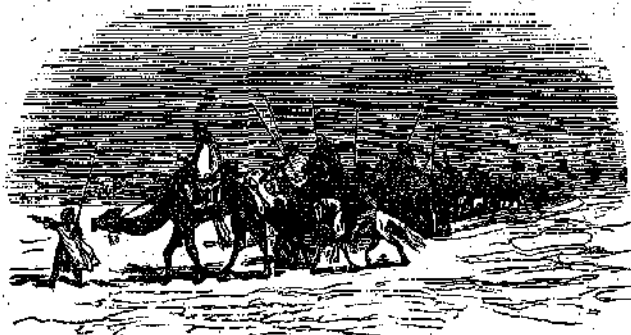
Τὸ καὶ ἐκεῖνο ἀπεθάρρυνε τὸν περιεργὸν ὀδηγόν, ἀλλὰ δὲν τὸν ἀπῆλπισεν ὀλοσχερῶς. Ἐπὶ ἐν τέταρτον ὥρας ἀκόμη ἐσκέφθη, καὶ ἐπὶ τέλους ἐξεστόμιζε τὴν φράσιν ταύτην, μὲ τὴν ὁποίαν ἐνόμιζεν ὅτι θὰ λύσῃ τὴν σιωπὴν τοῦ ἀγνωστού:

— Τὸ ἄλογό σας ἔχει ὠραῖον βάδιμα! αὐθέντα.

— Ναί, ἀπεκρίθη οὗτος, καὶ ἀφ' οὐ ἐξέβαλε τὴν στάκην τοῦ καπνοῦ ἀφῆκε τὴν πίπαν του νὰ πῆσῃ εἰς τὸ πλευρὸν του χωρὶς νὰ εἶπῃ λέξιν.

Ἀφ' οὐ δὲν ἐπέτυχεν εἰς τὴν ἀποπειράν του, ὁ δυστυχὴς ὀδηγὸς ἐνόησεν ὅτι πρέπει νὰ τὸ λάβῃ ἀπόφασιν ὅτι δὲν θὰ μάθῃ τίποτε. Ἀλλὰ δὲν εἶχε καὶ καιρὸν νὰ ἐπινοήσῃ ἄλλην ἐρώτησιν, διότι εἶχον φθάσῃ εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐμελλε νὰ γίνῃ μεσημερινὸς σταθμὸς.

Ὁ ὀδηγὸς ἀφ' οὐ ἐτοποθέτησε τοὺς ἀνθρώπους του ὡς σκοποὺς ἐστάθη καὶ αὐτὸς μετὰ

ΚΕΡΒΑΝΙΟΝ

τοῦ ξένου ὡς περιμείνωσι τὴν λοιπὴν συνδείαν.

Τριάκοντα κάμηλοι φορτωμένοι καὶ παρακολουθοῦμενοι ἀπὸ τοὺς ὀδηγούς των ἐφάνησαν κατ' ἀρχάς, ἔπειτα δὲ ἐφάνησαν καὶ οἱ πέντε ἐμποροὶ περὶ τῶν ὁποίων εἶχεν ὀμιλήσῃ ὁ ὀδηγός. Ἦσαν κατὰ τὸ πλεῖστον ἄνδρες προκε-

χωρημένης ἡλικίας καὶ σοβαροί, ἐκτὸς ἐνὸς μόνου ὅστις ἐφαινετο νεώτερος τῶν ἄλλων, ζωηρότερος καὶ εὐθυμότερος. Πολλοὶ κάμηλοι καὶ ἵπποι φορτηγοὶ ἤρχοντο κατόπιν.

[Ἔπεται συνέχεια.]

[Κατὰ τὸν Γερμανὸν ΧΑΟΥΦ ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕἰΜΑΡΜΕΝΟΣ

ΤΟ ΝΕΟΝ ΦΟΡΕΜΑ ΤΗΣ ΜΙΚΡΑΣ ΚΑΡΑΒΙΔΟΣ

Ἡ μικρὰ καραβίδα ἔχει ἓνα καινούργιο φορέμα, τὸ ὅποιον φορεῖ ἡμέραν καὶ νύκτα.

Τὴν ἡμέραν κρύπτεται εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ κατὰ ἀπὸ μίαν πέτραν ἢ μεταξὺ τῶν ριζῶν ἐνὸς δένδρου. Τὴν ἑσπέραν ξεκινᾷ, ἔχουσα ὑψωμένας τὰς χηλὰς, ὡς ἵππότης σείων τὴν λόγχην καὶ τὸ ξιφὸς του. Τρώγει τὰ φύκια ψάμια, τὰ πτώματα τῶν σκωλήκων, καὶ ἐμποδίζει μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ νερὸν νὰ σαπίσῃ.

Ἡ μικρὰ καραβίδα θέλει νὰ γίνῃ καὶ αὐτὴ μεγάλη ὅπως οἱ γονεῖς της, ἀλλὰ ματαίως τρώγει πολὺ, δὲν γίνε-

ται οὔτε πλέον παχίαια οὔτε πλέον μεγάλη, διότι τὸ φορέμα της τὴν σφίγγει· δὲν εἰμπορεῖ νὰ ξεκουρῶσῃ τὸ φορέμα της, οὔτε ν' ἀνοίξῃ τὴν ζώνην της ὡς καμνουν διὰ τὰ μικρὰ παιδιὰ ὅταν παχύνουν.

Τὶ θὰ κάμῃ λοιπὸν; Παρατηρήσατέ τὴν μερικὰς ἡμέρας. Δὲν ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν κρύπτῃν της ὅπου μένει ἡσυχος, ἀλλὰ δυσηρεστημένη. Τὸ ἐνδύμα της γίνεται μαλακώτερον.

Ἡ καραβίδα ἔχει ὀδόντας διὰ νὰ μασᾷ τὴν τροφὴν της, ἀλλὰ τοὺς ὀδόντας αὐτοὺς δὲν τοὺς ἔχει εἰς τὸ στόμα, τοὺς ἔχει εἰς τὸν στόμαχον. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ὀδόντες ἀρχίζουν νὰ κινῶνται. Δὲν ἔμπορεῖ πλέον νὰ δαγκάσῃ καὶ δὲν ἔχει ὄρεξιν. Παρατηρήσατέ τὴν πρόσεκτικὰ κτυπᾷ μαζί ὄλους τοὺς πόδας της, καὶ τοὺς τρίβει τὸν ἓνα πλησίον τοῦ ἄλλου. Ἐξαπλώνεται ἀνάσκελα, κυλιέται, συστρέφεται. Καὶ κατορθώνει ἐπὶ τέλους νὰ σχίσῃ τὸ ἐνδύμα της. Τότε, ἀφ' οὐ κουρασθῇ πλέον, ξεκουράζεται ἡ-

μισίαν ὥραν, ἔπειτα ἀρχίζει πάλιν νὰ κινῆται.

Ἐκβάλλει τὰς κνήμας της ἀπὸ τὸ παλαιὸν τῶν δέρμα ὡς νὰ ἦτο θήκη καὶ αἱ κνήμαι ξίφος. Τούτο δὲν εἶνε τόσον ἐσκόλον ὅσον τὸ νομίζει κανεὶς, διότι τὸ δέμμα εἶνε σκληρὸν καὶ ἐνίοτε ὅταν τραβᾷ τὸ πόδι της τὸ κόπτει. Ἐβ- τυχῶς ζῶμας τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε τόσον σο-

βαρὸν ὥσον εἰς τὸν ἄνθρωπον ὅταν τοῦ κόψουν τὸν πόδα· ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγας ἐβδομάδας ἡ μικρὰ καραβίδα θὰ ἔχη νέον πόδα, τόσον καλὸν ὅσον καὶ ὁ πρῶτος καὶ ἴσως καὶ καλλίτερον.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἐκβάλλει τὸ δέμμα, ὡς καὶ αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ στομάχου. Βραδέως ἐκβάλλει τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ ἄνω μέρος τοῦ σώματος ἀπὸ τὸν θώρακα καὶ τέλος ἐλευθερώνεται ὅλη. Ἰδοῦ μένει ἐξηπλωμένη, ἀδύνατος, πλησίον τοῦ ἐξαχθέντος δέρματος, τὸ ὅποιον ἔχει τὸ σχῆμα τῆς μικρᾶς καραβίδος μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι δὲν ἔχει τίποτε μέσα.

Τώρα κρύπτεται ἀκόμη περισσώτερον διὰ νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς της οἱ ὅποιοι θὰ τὴν ἐφόνεον εὐκόλως, ἂν τὴν εὑρίσκον εἰς τοιαύτην κατάστασιν.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ μαλακὸν δέμμα σκληρύνεται καὶ μεταβάλλεται εἰς θώρακα ὁ ὅποιος ἐπὶ ἐν ἔτος θὰ προστατεύῃ τὴν μικρὰν καραβίδα. Εἶνε ὑπερήφανος διὰ τὴν νέαν της ἐνδυμασίαν. Συγχρόνως δὲ τῆς ἐφύτρῳσαν καὶ νεοὶ ὀδόντες· τῶρα ἔμπορεῖ νὰ τρώγῃ πάλιν, καὶ ἔπειτα ἀπὸ τοσοῦς κόπους, νὰ τρώγῃ ὠραία διὰ νὰ λάβῃ δυνάμεις.

ΚΑΡΑΒΙΣ

— Ξέρω κ' ἐγώ;
 — "Αχ! δυστυχισμένο παιδί, τί βασανισμένη και ἐντροπιασμένη ζωὴ θὰ περάσης! . .
 — Μὰ τί θέλεις λοιπὸν νὰ κάμω;
 — Σοῦ τὸ εἶπα· θέλω νὰ δουλεύης και νὰ γίνης τίμιος ἄνθρωπος.
 — Καὶ γιατί δὲν ἔκνεσ ἐσύ ὅ,τι με συμβουλεύεις ἐμένα νὰ κάμω;
 — "Α! γιατί δὲν ἠμπόρεσα· ἀλλὰ ῥώτησε

*ΤΟ ΠΑΙΔΙΟΝ ΕΜΕΙΝΕ
 ΕΥΛΟΓΙΣΜΕΝΟΝ*

και τὴν καρδιά μου νὰ μάθης τί πόνος ἔχω, πού εἰμαι εἰς τέτοια κατάστασι.
 — Γιατί εἶσαι διακονιάρης;
 — Ναί, γιατί εἰμαι πρόστυχος και τιποτένιος ἄνθρωπος.
 — Μήπως κλέβεις;
 ὅ,τι σοῦ δίδουν οἱ διαβάται σοῦ τὸ δίδουν μόνοι τον.
 — Καὶ ξέρεις, εἶπεν ὁ γέρον ἐπαίτης μετὰ πικρίας, ὅτι δὲν θὰ κλέψης και σὺ καρμίαν ἡμέραν; Εἶσαι βέβαιος;
 — "Εγὼ δὲν θὰ κλέψω.
 — "Ἔτσι θαρρεῖς, μὰ ἐγὼ σοῦ λέγω πὼς θὰ κλέψης.
 — Δὲν εἶνε κακὸ πρᾶγμα νὰ ζητῆ κανεὶς ἐλεημοσύνην.
 — Δὲν εἶνε· ἀλλὰ ὅποιος ζητεῖ ἐλεημοσύνην ἐν ᾧ εἰμπορεῖ νὰ κάμη ἄλλη δουλειά εἶνε ἀφιλότιμος, και ὅποιος εἶνε ἀφιλότιμος εἰμπορεῖ νὰ κάμη και ἐγκλημα, εἶπεν ὁ γέρον με ὑπόκωπον φωνή. "Ἐπειτα εἶθηκε τὴν χεῖρά του εἰς τὸ μέτωπον και ἔμεινε σιωπηλός. Τέλος ἀπεμακρύνθη λέγων εἰς τὸ παιδίον:
 — Παιδί, συλλογίσου αὐτὰ πού σοῦ λέγω!
 "Ἀφ' οὗ ἀνεχώρησεν ὁ γέρον ἐπαίτης, τὸ παιδίον ἔμεινε συλλογισμένον, και ὅταν ἤθελε νὰ ἀπλώσῃ τὴν χεῖρά του εἰς τοὺς διαβάτας ἠσθάνθη πρώτην φοράν κέκοικαν ἐντροπήν.
 "Ὅταν τὴν ἐσπέρην ἐπέστρεψεν εἰς τῆς γειτονίσης, τὴν ῥώτησε:

— Μπορῶ νὰ πηγαίνω ε' τὸ σχολεῖο, κυρὰ Μαριώρα;
 — "Ἐ τὸ σχολεῖο; και τί θὰ κάνης ε' τὸ σχολεῖο;
 — Θὰ μάθω γράμματα.
 — Και πότε θὰ διακονεῖς;
 — Τὸ βράδυ και τὰς ἑορτάς.
 "Ἡ κυρὰ Μαριώρα εὐρέθη εἰς τὰ καλά τῆς και εἶπεν:

— "Ἀφ' οὗ θέλει και ἡ μοῦρη σου νὰ μάθῃ γράμματα, νὰ γίνῃ σπουδαγμένος, πῆγαίνε ε' τὸ σχολεῖο, μὰ κύτταξε, κακομοίρη, νὰ φέρνης κάθε μέρα τὴν δραχμοῦλα, εἰ δὲ μή, θὰ σοῦ κάνω τὰ κόκκαλά σου μαλακά σάν τὴν κοιλιά σου.

Τὸ παιδίον ἐπλάγισε χωρὶς νὰ εἶπῃ τίποτε· ἀλλὰ τὸ πρωὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ μέρος, ὅπου εἶχε συναντήσῃ τὸν γέροντα ἐπαίτην ἠσθάνετο πολλὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὸν ἐπανιδῆ και νὰ συνομιλήσῃ μαζί του.

Τὸν περιέμενε ματαίως πολλὰς ὥρας και ἔμελλε ν' ἀπομακρυνθῆ λυπημένον, ὅταν τὸν εἶδε τέλος εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ.

"Ἐβρεξε πρὸς αὐτὸν και τῷ εἶπε:
 — Καλημέρα, γέρο.

"Ὁ γέρον ἐπαίτης ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν και ἀνεγνώρισε τὸ παιδίον.

— Σὺ πάλι; ἀνεφώνησε με θυμόν.
 — Τρεῖς ὥρας τώρα σὲ περιμένω.

— Τί με θέλεις;
 — "Ἐσυλλογίσθηκα πολὺ ὅσα μοῦ εἶπες χθὲς και ἤθλα νὰ σοῦ ζητήσω μίαν συμβουλήν.

— Συμβουλήν ἀπὸ μένα;
 — Ναί, νομίζεις ὅτι θὰ μπορέσω νὰ μάθω νὰ διαβάξω ἂν ὑπάγω εἰς τὸ σχολεῖον;

— Διατί ὄχι; Πόσων χρόνων εἶσαι;
 — "Ἐπάτησα ε' τὰ δώδεκα.

— Εἶνε κάπως ἀργά, ἀλλὰ με τὴν ἐπιμονὴν και τὴν θέλησιν πολλὰ πρᾶγματα κάμνει κανεὶς.

— Μὰ πὼς νὰ πάγω νὰ εἰπῶ τοῦ δασκάλου ὅτι δὲν ξέρω τίποτε; θὰ με περιπαίξῃ.

— Τόσον τὸ καλλίτερον· αὐτὸ θὰ σὲ κάμη νὰ μάθης γρηγορώτερα.

— Καὶ τᾶλλα τὰ παιδιὰ θὰ γελοῦν μ' ἐμένα ἅμα ἰδοῦν πὼς εἰμαι ὅλως διόλου ξύλο ἀπελέκητο.

— Πιθανὸν ε' τὴν ἀρχὴν θὰ σὲ περιπαίξουν

ἀλλ' ἂν ἰδοῦν ὅτι θέλεις νὰ μάθης, ἢ ἀλλὰ-ξουν γνῶμην και θὰ σὲ ἐκτιμοῦν. Τὰ παιδιὰ εἶνε δίκαια, τοὺς καλοὺς τοὺς ἐκτιμοῦν.

— "Ἀλήθεια;
 — Βέβαια. Βλέπω ὅτι εἶσαι καλὸ παιδί, ἀφ' οὗ τὰ λόγια, πού σοῦ εἶπα χθὲς, σοῦ ἔκαμαν ἐντύπωσιν και θέλεις νὰ μάθης γράμματα.

"Ἀκουσε λοιπὸν νὰ σοῦ διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν

μου· θὰ ἰδῆς πὼς εἰμπορεῖ νὰ καταντήσῃ τὸν ἄνθρωπον ἡ ἀγγραμματοσύνη και ἡ ὀκνηρία.

"Ὁ γέρον ἐκάθισεν εἰς ἓν κάθισμα τῆς δανδροστοιχίας, εἶπε και εἰς τὸ παιδίον νὰ καθίσῃ και ἤρχισεν ὡς ἐξῆς:

— "Ἀκουσε, τῷ εἶπε, και πάσχισε· νὰ ὠφεληθῆς ἀπ' αὐτό, πού θὰ σοῦ πῶ.

(*Ἐπειτα τὸ τέλος)

* ΑΚΟΥΣΕ, Τῷ Εἶπε, και ΠΑΣΧΙΣΕ ΝΑ ΟΦΕΛΗΘΗΣ ΑΠ' ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΘΑ ΕΟΥ 'ΠΩ *

Ο ΠΑΠΠΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Εἰς τὸν καιρὸν τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως, εἰς ἓν χωρίον ὀνομαζόμενον Νολαί, εἰς γέρον διδάσκαλος ἔκαμνε μάθημα εἰς τοὺς μαθητάς του, ὅτε ἡ θύρα ἠνοιχθη ἔξαφνα.

Ἐισῆλθεν εἰς στρατιωτικός και ἔτεινε τὰς χεῖράς του πρὸς τὸν γέροντα:

— Διδάσκαλέ μου, σεβαστέ μου διδάσκαλε, με ἀναγνωρίζεις; Εἰμαι ὁ Καρνῶ, ὁ Καρνῶ, ὁ μαθητῆς σου.

"Ἦτο ὁ Καρνῶ, ὁ μέγας στρατηγός ὁ Καρνῶ, ὁ μέγας πολίτης, ὁ ὅποιος εἶχε διοργανώσῃ δεκατέσσαρα στρατεύματα διὰ νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν πατρίδα του ἀπὸ τοὺς ξένους.

"Ὁ μέγας ἐκείνος Καρνῶ ἦτο ἐκεῖ. Τὰ παιδιὰ ἐσηκώθησαν και παρετήρουν με θαυμασμόν τὸν ἐνδοξον ἄνδρα. "Ὁ Καρνῶ ἐκράτει εἰς τὰς χεῖράς του τὰς γεροντικὰς χεῖρας τοῦ ἄλλοτε διδασκάλου του· τοῦ ὠμίλει περὶ τοῦ παρελθού-

ντος, ὅτε ἦτο μαθητῆς του και τὸν εὐχαρίστει με λόγους γεμάτους σεβασμὸν και ἀγάπην.

"Ὁ γέρον συγκεκνημένος ἐπανελάμβανεν:

— "Α! Καρνῶ, καλὸ μου παιδί.

"Ὅλοι δὲν εἰμποροῦν νὰ κάμουν διὰ τὴν πατρίδα των ὅ,τι ἔκαμνεν ὁ Καρνῶ διὰ τὴν ἰδικὴν του· ἀλλὰ ὅλοι, οἰαδῆποτε και ἂν εἶνε ἡ ἡλικία των, οἰαδῆποτε και ἂν εἶνε ἡ θέσις των, χρεωστῶν σεβασμὸν και εὐγνωμοσύνην εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι τοὺς εἰδίδαζαν.

"Ὁ Καρνῶ, ὁ μέγας Καρνῶ, ὅπως τὸν λέγουν οἱ Γάλλοι, ὁ ὅποιος δὲν ἐλησμόνησεν ἐν μέσῳ τῆς δόξης του τὸν πτωχὸν και ἄσημον διδάσκαλον τοῦ χωρίου του, εἶνε ὁ πάππος τοῦ νῦν προέδρου τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας· πολὺ δὲ συνετέλεσε τὸ ἐνδοξον και σεβαστὸν ὄνομα τοῦ πάππου εἰς τὸ νὰ γίνῃ ὁ ἐγγονος ἡ ἀνώτατος βροχων τοῦ μεγάλου Γαλλικοῦ ἔθνους.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΡΙΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΝ ΑΛΓΕΡΙΑ.

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 33]

Ἄφ' οὐ ἐπῆγαν πρῶτον εἰς τοὺς κήπους καὶ τοὺς ἐθαύμασαν καὶ ἐδοκίμασαν καὶ πορτοκάλια γλυκύτερα, ἐπῆγαν ἔπειτα εἰς τὰς παλαιὰς συνοικίας τῆς πόλεως. Διῆλθον πολλοὺς δρομίσκους στενοὺς καὶ ἀκανονίστους, καὶ ἔφθασαν εἰς μικρὰν τινα πλατείαν δενδρόφυτον, περίξ τῆς ὁποίας ἦσαν καφενεῖα Ἀραβικά, κούρεια καὶ ἄλλα μικρὰ ἐμπορικὰ καταστήματα. Εἰς τὴν πλατείαν ταύτην γίνεται ἡ *ed Azeμαά* αἱ πανηγυρις τῆς Παρασκευῆς.

Ἐν ᾧ δὲ ὁ κύριος Λεφιλῆς εἶχε σταθῆ καὶ παρετήρει ἐμπορικὸν τι κατάστημα, ὁ Ἰωάννης ἐδείξεν εἰς αὐτὸν σωρείαν Ἀράβων, οἱ ὅποιοι εἰσῆρχοντο εἰς στενὸν δρομίσκον εἰς τὴν γωνίαν τῆς πλατείας:

— Πού πηγαίνουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι; ἠρώτησεν ὁ Ἰωάννης.

— Ὁ πηγαίνουν εἰς τὸ τζαμί Βέν Σαδούν νὰ κάμουν τὴν ἐσπερινὴν προσευχὴν *Morreb*. Θέλεις νὰ πάμε;

— Μάλιστα, εἶπεν ὁ Ἰωάννης.

Ἐπορεύθησαν λοιπὸν καὶ ἀνεμίχθησαν μετὰ τὸ πλῆθος τῶν Ἀράβων καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ τζαμίον.

Ὁ Ἰωάννης ἠθέλησε νὰ ἐκβάλῃ τὸν κοῦκκὸν του, ἀλλ' ὁ κύριος Λεφιλῆς εὐθύς του ἐκράτησε τὴν χεῖρα καὶ εἶπε:

— Φόρεσε τὸν κοῦκκὸν σου. Ἐδῶ δὲν εἶνε σὰν τὴν ἐκκλησίαν μας, ἐδῶ φοροῦν τὰ καπέλλα τῶν οἱ ἄνθρωποι. Μόνον βγάζουν τὰ σανδάλια τῶν, διότι τὸ τζαμί εἶνε στρωμένον με ψάθες καὶ γονατίζουν καὶ ἀκουμποῦν τὸ μέτωπόν των.

Καὶ τῶ ὄντι εἰς τὸ κατώφλιον τοῦ τζαμίου εἶδε σωρὸν σανδαλιῶν διαφόρων χρωμάτων, τὰ ὅποια ἐκάθητο ἡσυχὰ καὶ ἠγαπημένα ὡς ἀδελφάκια.

Τόσον πολλοὶ ἦσαν οἱ πιστοὶ καὶ τόσον ἦσαν προσηλωμένοι εἰς τὴν προσευχὴν των, ὥστε οἱ τέσσαρες περιέργοι φίλοι μας εἰσῆλθον εἰς τὸ τζαμίον χωρὶς νὰ τοὺς παρατηρήσῃ τις.

Ἐβλεπον δὲ ἀπ' ἐκεῖ ὄλον τὸ ἰσωπερικὸν τοῦ τζαμίου καὶ τὰ βλέμματά των ἐπλανῶντο εἰς ὠκεανὸν λευκῶν σαρκίων καὶ βουρνούζιων.

Τὸ τζαμίον ἐφάνετο ἐντὸς πολὺ μεγαλήτε-

ρον παρ' ὅτι ἐφζίνετο ἐξῶθεν. Ἀπὸ τῆς ὀροφῆς ἐκρίμαντο πλῆθος καντηλιῶν ὑαλίνων μεταξὺ τῶν στύλων, καὶ κατὰ γῆς ἦσαν ἐστρωμένοι ψάθοι, οἱ δὲ τοῖχοι ἦσαν κατάλευκοι καὶ ἐθάμβωνον τοὺς ὀφθαλμούς. Ἦταν δὲ γυμνοὶ οἱ τοῖχοι, διότι οἱ Μουσαυλιμανοὶ οὔτε εἰκόνας ἔχουν οὔτε ἄλλο τι κόσμημα, παρὰ μόνον βῆτὰ τοῦ Κορανίου καλλιγραφημένα διὰ μελάνης διαφόρων χρωμάτων.

Εἰς μίαν τῶν πλευρῶν εἶνε τὸ *μυχράβ*, μικρὸς σηκός, τοῦτ' ἔστι κοίλωμα εἰς τὸν τοῖχον, ὅπως ἐκεῖνα, ἐντὸς τῶν ὁποίων στήνομεν ἀγαλμάτια καὶ προτομὰς· τὸ *μυχράβ* δεικνύει εἰς τοὺς πιστοὺς ὅτι πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος εἶνε ἡ Κααβάς τῆς Μέκκας, ὅπου ὑπάρχει ὁ τάφος τοῦ Προφήτου. Δεξιὰ τοῦ *μυχράβ* εἶνε ὁ τόπος, ὅπου ἀνιχνεῖται ὁ *μωρεζίν* καὶ προσκαλεῖ τὸν λαὸν εἰς προσευχὴν· ἀριστερὰ δὲ εἶνε ὁ ἄμβων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς παρασκευῆς, τὸ *χοτβά*.

Ὁ κύριος Λεφιλῆς ἐξῆγει σιγὰ σιγὰ εἰς τὰ παιδία πάντα ὅσα εἶπόμεν ἀνωτέρω. Ἄλλὰ πολὺ περισσότερον ἐθαύμαζον διότι ἔβλεπον τὰς διαφόρους στάσεις, τὰς ὁποίας ἐλάμβανον οἱ πιστοὶ ὅτε προσκύνοντο. Ἐσκυπτον τὴν κεφαλὴν, ἐγονατίζον, ἐκαμνον μετάνοιες στρωτῆς, ἐσηκίωνοντο καὶ πάλιν ἐγονατίζον καὶ πάλιν ἐκαμνον μετάνοιες καὶ οὕτω κατ' ἐξῆς.

Μόλις ἐμβχίνων εἰς τὸ τζαμίον ὁ πιστὸς ἐκβάλλει τὰ σανδάλια του καὶ πηγαίνει εἰς τὴν βρύτιν καὶ πλύνεται καθὼς ὀρίζει ὁ νόμος. Ἡ βρύσις εἶνε πλησίον τῆς θύρας· καὶ ἔπειτα προχωρεῖ πρὸς τὴν ψιάθον, ἀφίνει τὸ *βουρνούζιον* του νὰ πῆσῃ κατὰ γῆς καὶ κάθεται πλησίον τῶν συντρόφων του.

Τότε ἀρχίζει ἡ προσευχή, ἢ μάλλον ἡ σειρά τῶν προσευχῶν. Καὶ κατὰ πρῶτον λέγει τὸ *φατεχά*, τοῦτ' ἔστι τὸ σῆμα τῆς μουσαουλμανικῆς πίστεως: *Αὐ ἰλλὰχ ἑλλὰλὰχ Μαχαμὲδ ρεσοῦλ Ἀλλὰχ* (εἰς εἶνε ὁ Θεὸς καὶ ὁ Μωάμεθ εἶνε ὁ προφήτης αὐτοῦ). Μετὰ δὲ τὰς προσευχὰς λέγει τὸ *σαλαλουαάτ*, ἡ ὁποία εἶνε ἐπίτηδες προσευχὴ, δι' ἧς ὁ πιστὸς παρακαλεῖ τὸν Θεὸν νὰ εὐλογήσῃ τὸν Προφήτην,

ἀναγινώσκει κεφάλαιά τινα τοῦ Κορανίου καὶ τέλος ἐπαναλαμβάνει τὸ σῆμα τῆς πίστεως, στρέφει τὴν κεφαλὴν του εὐλαφῶς δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ χαιρετίζει τοὺς ἀγγέλους, τοὺς φύλακας τῆς ψυχῆς, φορεῖ τὸ *βουρνούζιον* καὶ τὰ σανδάλια του καὶ ἀπέρχεται σιωπηλὸς εἰς τὴν ἐργασίαν του.

Ἡ προσευχὴ αὕτη γίνεται μετὰ τὴς τάξεως καὶ εὐλαβείας, ὥστε καὶ οἱ μικροὶ φίλοι μας συνεκινήθησαν πολὺ, καὶ πολὺ τοὺς ἤρσεν ἡ Ἀραβικὴ λειτουργία, ὡς ἔλεγεν ὁ μικρὸς Φραγκίσκος.

Ἐν τούτοις εἶχε δύσῃ ὁ ἠλιὸς καὶ ἦτο σχεδὸν νύξ ὅτε ἐπανῆλθον εἰς τὸ *Ξεροδοχεῖον* τοῦ Ἀστέρου:

— Κελῶς του! εἶπεν ὁ φιλόξενος μπάρμπα Θωμᾶς Καραδέκας, ὡς εἶδεν ἐρχομένους τοὺς τέσσαρας φίλους μας. Πῶς σας ἐφάνη ὁ ἔλαιὸν μας; Αὐτὰ εἶνε δένδρα μιὰ φορά!

— Μὰ τὸ ναί, ἀπεκρίθη ὁ Λεφιλῆς, καὶ ἐγὼ δὲν ἤξεύρω· διότι δὲν εἶχαμεν καιρὸν νὰ τον ἰδοῦμεν ἀπὸ κοντά. Ἄλλὰ σκοπεύομεν αὐριον πρὶν φάγωμεν νὰ πάμε καὶ ὡς ἐκεῖ.

— Ὡ! ὁ σιδηρόδρομος φεύγει εἰς τὰς 9 καὶ 20, ἔχετε καιρὸν. Τώρα ἐμπρός! εἰς τὸ τραπέζι. Ὁ περίπατος θὰ σας ἀνοίξῃ τὴν ὄρεξιν.

Καὶ ἀληθῶς ἐκάθισαν καὶ ἐδείπνησαν ἀξιόλογα καὶ μετὰ ταῦτα ἐκοιμήθησαν ὑπνον βαθύτατον μέχρι τῆς πρωίας.

Πρῶτ' πρῶτ' ὁ κύριος Λεφιλῆς παρέλαβε τοὺς τρεῖς μικροὺς Καστέρας πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ ἔλαιωνος. Τῶ ὄντι εἶνε λαμπρότατος ὁ ἔλαιων, τὰ ἐλαιόδενδρα εἶνε θεώρατα καὶ μὲ κλάδους μεγάλους καὶ πυκνοὺς, δένδρα προκαιώνια. Ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν πυκνῶν ἔλαιων ἐγίνετο τὸ *Σέβτ*, τοῦτ' ἔστι ἡ ἐμπορικὴ πανηγυρις τοῦ Σαββάτου.

Περὶ ὧραν 8 καὶ 5 ἐπανῆλθον οἱ φίλοι μας

εἰς τὸ *Ξεροδοχεῖον* τοῦ Ἀστέρου, ἔφαγον ἐπὶ ποδὸς ὀλίγον τι καὶ τὴν ὥραν τοῦ σιδηροδρόμου ἀπεχαιρέτισαν τὸν μπάρμπα Θωμᾶν Καραδέκαν, ὁ ὅποιος τοὺς ἠνάγκασε νὰ ὑποσχεθῶν ὅτι θὰ ἔλθουν νὰ καθίσουν μαζί του ἂν τυχόν καὶ δὲν εὗρουν τὸν θεῖόν των.

Μετὰ δύο ὧρας οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ καὶ ὁ ὀδηγὸς των ἦσαν εἰς τὸ Ἀλγέριον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΚΑΛΑΙ ΕΙΛΗΣΕΙΣ

Πῶς νὰ κάμωμεν τώρα; ἠρώτησεν ὁ Ἰωάννης περιλυτός τὸν κύριον Λεφιλῆν, ὅτε κατέβησαν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου.

— Ὀλίγην ὑπομονὴν καὶ ὄλα θὰ διορθωθῶν.

— Ἀλλὰ πῶς; . . .

— Εἶνε δίκη μου δουλειὰ αὐτὸ, σὺ μένει

ΟΙ ΕΛΥΝΟΘΕΥΟΝΤΕΣ ΤΗΝ ΚΗΑΒΙΑΝ ΕΠΡΕΧΟΝ ΩΣ ΝΑ ΕΒΙΑΖΟΝΤΟ (Σ. 54.)

ἡσυχος, Ἰωάννη μου.

Ὁ κύριος Λεφιλῆς δὲν ἦτο πλούσιος, οὐδὲ τὰ κέρδη του ἦταν τόσον μεγάλα, ὥστε νὰ ἀναλάβῃ αὐτὸς τὴν διατροφήν καὶ τὴν συντήρησιν τῶν τριῶν ἀδελφῶν ἕως ὅτου εὕρεθῇ ὁ θεῖός των. Ἦλπιζεν ὁμοῦς ὅτι θὰ τον συνδράμουν οἱ φίλοι του· καὶ δὲν ἠπατήθη.

Καὶ τῶ ὄντι τὴν ἐσπέραν ὅτε μετέβη μετὰ τῶν παιδιῶν νὰ δειπνήσουν εἰς τῆς κυρᾶς Ποτελοῦς, ἐπρότεινε εἰς τοὺς φίλους του καὶ ἐκεῖνοι ἐδέχθησαν μετὰ χαρᾶς, νὰ κάμουν συνεισφοράν ὑπὲρ τῶν τριῶν ὄρφανῶν.

Ἡ κυρὰ Ποτελοῦ ὡς ἔμαθε τὴν ἀπόφασιν ταύτην δὲν εἰδείξε πολλὴν εὐχαρίστησιν.

— Κρατῆστε, παρακαλῶ, τὰ χρήματά σας, καὶ δὲν ἔχουμεν τόσην ἀνάγκην! Αὐτὸ εἶνε δίκη μου δουλειὰ, σεῖς μὴ ἀνακατεῦσεθε. Ἄς τρῶνε καὶ ἄς πίνουν, καὶ σὰν εὗρουν τὸν θεῖόν των τὰ φτεῖάνομε μ' ἐκαῖνον, ὡς τὴν ὥραν

είκεινν θά τους κάμω πίστωσιν. Έτσι έγω θέλω.

Ο Λεφιλής ήθελσε νά εναντιωθῆ, ἀλλ' ή αξιόλογος γυνή ήτο ἀμετάπειστος.

Ο δέ μικρός Ιωάννης ήτο πολύ συγκεκινημένος, διότι έπρωτίμα νά εργάζηται και νά κερδαίνη τόν άρτόν του έν ιδρώτι του προσώπου του.

— Έχω γερά χέρια και πόδια, έλεγε τó καλόν παιδίον διατι λοιπόν νά μή κάμω ότι κάμουν τα παιδιά κάτω εις τόν λιμένα ή εις τήν πλατείαν;

— Τό σπουδαιότατον είναι, ειπεν ο κύριος Λεφιλής, νά ευρωμεν τόν θεόν σας. Αύριον πρωί θά πάρωμε γύρω τήν πόλιν και τά χωριά, έγω από τó ένα μέρος, σεΐς από τάλλο και θά το πάρ' ή όργή, άν δέν κατορθώσωμε νά ευρωμε τόν δυσεύρετον αυτόν μπάριπα Θωμάν.

Ο κύριος Λεφιλής είχε γνωρίμους πολλούς, σχεδόν παντού και μάλιστα εις τά γραφεία του Διοικητού και εις άλλα ιδιωτικά πρακτορεία. Έδραμε λοιπόν παντού, ώμίλησε, παρεκάλεσεν, έκαμε τόν κόσμο άνω κάτω. Και έν ό έκείνος εργάζετο και κατεγίνετο ύπέρ των τριών μικρών φίλων μας, ούτοι προσεπάθουν νά φανούν χρήσιμοι εις τήν κυράν Ποτελου κατά τήν δύναμίν των. Τήν συνώθευον εις τήν αγοράν και έφερον εις τó ξενοδοχείον τά όψώνια, και έκαμνον διαφόρους μικράς ύπηρεσίας δια νά αποδείξουν εις τήν καλήν γυναικί τήν μεγάλην ευγνωμοσύνην των.

Τάς δέ ώρας, κατá τάς όποιás δέν είχαν εργασίαν, περιεφέροντο εις τάς διαφόρους συνοικίας τής πόλεως έλπίζοντες νά ανακλύψουν τά ίχνη του θείου των.

Περιττόν είναι νά προσθέσωμεν ότι μόνος ο Άλῆς συνώθευε τούς μικρούς κυρίους του εις τάς εκδρομάς των. Ο δέ Κίτσος και ο Κοκκός έμενον έντός του μαγειρείου τής κυράς Ποτελους και ήσαν κατηχηριστημένοι, διότι ή περιποιητική ξενοδόχος είχεν όλως διάλου μεταβάλη γνώμην και τούς έπεριποιείτο μέ θωπείας και φιλοδωρήματα τεμαχίων κρέατος και λοιπών ορεκτικών.

Τάς πρώτας ήμέρας ο Ιωάννης και οι δύο άδελφοί του δέν ετόλμησαν νά εξέλθουν έξω τής πόλεως, αλλά κατ' όλίγον έλαβον θάρρος και μετέβησαν και εις απόκεντρα μέρη και ήδου-

νήθησαν νά ίδουν διάφορα έθιμα των Άραβων, τά όποία έφάνησαν εις αυτούς πολύ νόστιμα και περιεργα.

Ημέραν τινά μετά μεσημβρίαν έν ό ήσαν πλησίον των πολιτικών φυλακών υπεράνω του Κήπου και του Τζαμιού Σιδί Άδδερρχμάν, ειδον αΐφνης κηδείαν Άραβικήν, και τήν ήκολούθησαν.

Προηγούντο τής συνοδείας ως είκοσι Άραβες εις δύο σειράς και άπήγγελλον δυνατά όλοϊμού μέ τόνον λυπήρον και σοβαρόν τας γνωστάς λέξεις: *La Illa' Allax ou Maxamud rasooli' Allax!*

Έπειτα εύθύς ήρχετο τó λείψανον τó ισήκωνον επ' ώμου οι νεκροφόροι επάνω εις τó έστέρ, τó όποιον είναι έλαφρόν φορείον άχυρόπλεκτον και σκεπασμένον δια μεταξίνου ύφσματος κιτρίνου μέ μαύρα σχέδια. Η κεφαλή του νεκρού και οι πόδες εξέΐχον και από τά δύο μέρη του φορείου και ήσαν περιτυλιγμένα δια λευκού πανίου, ως νά ήσαν έντός σάκκου.

Έκ πρώτης όψεως δέν έφάνετο ότι ήτο κηδεία, διότι δέν υπήρχε φέρετρον αλλά μάλλον έφάνετο ότι ήτο ασθηνής, τόν όποιον εκόμιζον εις τó νοσοκομείον έντός του φορείου.

Πλήθος πολύ και θορυβώδες, τó πλείστον έπζιται παντός είδους, ασθηνείς, χωλοί, τυφλοί ήκολούθουν τήν κηδείαν ψάλλοντες σιγá σιγá. Γυναΐκες δέν περηκολούθουν, διότι τó Κοράνιον άπαγορεύει ρητώς εις τας γυναΐκας νά παρευρίσκωνται εις θρησκευτικás τελετάς.

Οι νεκροφόροι ήλλασσον άδιακόπως. Μόλις εις έξ αυτών έλάμβανε τήν μίαν άκραν του φορείου επ' ώμου, και εύθύς ήρχετο όπισθεν άλλας, τόν έσπρωχεν έλαφρά νά παραμείρη δια νά σηκώη και αυτός τó φορείον ώστε εις πλν βήμα ήλλασσον οι νεκροφόροι, έως ότου ισήκωνον πάντες οι συνοδεύοντες τήν κηδείαν. Και όχι μόνον οι συνοδεύοντες τήν κηδείαν, αλλά και οι διαβάται και οι άργοί, οι όποιοι εκάθηντο εις τόν ήλιον, εύθύς έτρεχον και ισήκωνον και αυτοί τó φορείον. Τήν προθυμίαν ταύτην των ανθρώπων θά εξηγήητε εύθύς όταν σας είπω ότι τó Κοράνιον λέγει ότι ο πιστός Μουσουλμάνος έχει τóσας εύλογίας του Προφήτου όσα βήματα κάμη σηκώνων τó φορείον επί του ώμου του.

Τά παιδιά ήπάρησαν και δι' έν άλλο πράγμα. Οι συνοδεύοντες τήν κηδείαν έτρεχον ώ-

νά έβιάζοντο. Άλλά και τούτό το λέγει το Κοράνιον διότι τόν νεκρόν τον περιμένουν εις τόν τάφον οι δύο άγγελοι, ο Μουγκίρ και ο Νακίρ, δια νά τόν ανακρίνουν και νά αποφασίσουν πού θά υπάγη ή ψυχή του. Βιάζονται λοιπόν δια νά μη άργήση νά απολαύση τήν αιώνιον ζωήν, άν εξησεν έναρετος έν τώ κόσμω τούτω, ή νά φυγή μίαν ώραν πρωτήτερα από πλησίον των ζωντανών ανθρώπων, άν εξησε κακός και άμαρτωλός.

Οι ή κηδεία έφθασε πλησίον των πολιτικών φυλακών, ήκούσθησαν κραυγαί, αι όποιαι εξήρχοντο από τά έντός των ύψηλών τοίχων. Αι φωναι ήσαν των φυλακισμένων, διότι και αυτοί έπεθύμουν νά λάβουν τας εύλογίας του Προφήτου, δια νά έλευθερωθουν από τήν φυλακήν.

Άφ' ου έπέρασαν και τας φυλακάς, άνέβη-

σαν προς τά όχυράματα τής πόλεως, διέβησαν μικράν γέφυραν, έστρεψαν προς τά άριστερά και εισήλθον εύθύς εις τó Άραβικόν νεκροταφείον του Βαβελουэд.

Άδύνατον είναι νά φαντασθῆτε, άγαπητοί μου άγαγνώσται, τόπον αναπαύσεως ποιητικώτερον, χαριέστερον και μελαγχολικώτερον παρά τó κατάφυτον και κατάσκιον εκείνο νεκροταφείον. Οι τάφοι είναι άπλούστατοι και πάντες σχεδόν είναι όμοιοι και άπαράλλακτοι, είναι όλίγοι λίθοι άκατέργαστοι εις τó μέρος τής κεφαλής και εις τó μέρος των ποδών. Έφαινοντο ως νά ήσαν τυχαίως διεσπαρμένοι έδω και εκεί, έν τώ μέσω των βράχων, τούς όποίους σκιάζουν έλαΐαι, σχίνιοι ή συκαί.

(Έπειτα συνέχεια)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΙΟΣ
(Κατά τó γαλλικόν του AD. BADIN)

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΡΥΑΚΙΟΥ

Ο πατήρ του Κωστάκη του έδωκεν ως πρωτοχρονιάτικον δώρον ένα ωραίον κουμπάρν.

— Βάλε μέσα δύο πεντάραις, του ειπεν εμπορείς σιγá σιγá νά γίνης πλούσιος.

— Με περιπαΐζεις, πατέρα, ειπεν ο Κωστάκης, δια νά γίνη κανείς πλούσιος πρέπει νάχη πολλάς, πολλάς πεντάραις.

— Άκουσε νά σου διηγηθώ μίαν ιστορίαν, ειπε τότε ο πατήρ του Κωστάκη.

Μίαν ήμέραν εις τήν κρυφήν ενός βουνοϋ εύγηκε μία μικροϋλα πηγή από τó χωμα άνάμεσα εις τά χαλίκια. Το νερόν τής άρχισε νά τρέχη όλίγον και εύρισκε πέτρας εμπρός του, που ήμπόδιζον τόν δρόμον του: ένα άρνι διψασμένο θά τó έπινεν εις τρεις ρουφηξιαΐς: ένίοτε έπιπτεν εις μίαν τρύπαν και έμενεν εκεί πολόν καιρόν: άλλ' άμα έγέμιζεν ή τρύπα, εξηκολούθει τόν δρόμον του: διότι ήτο καλόν ρυάκιον και δέν έχανε τó θάρρος του. Όταν εύρισκε και άλλα νεράκια νά τρέχουν, έλεγεν: Έλάτε μαζί μου! και όλα μαζί εξηκολούθουν τόν δρόμον των. Όταν κατέβη από τó βουνόν, τó ρυάκιον εκείνο έγινε ποτάμιον ήρχισε νά γυρνά τούς νερομύλους, και εκολύμβων εις αυτό

ψάρια του γλυκού νεροϋ: τόσον είχαν γίνη βαθύ.

Άλλ' έπροχώρει όλονέν τώρα έπερνούσε πεδιάδας: άπαχτούσε και άλλα ρυάκια και τά έπαιρνε μαζί του: και επί τέλους έγινε μεγάλος ποταμός: εις τά βαθειά και πλατειά νερά του έταξείδευαν πλοΐα φορτωμένα μέ έμπορεύματα: εις τας όχθας του έπινον όλόκληρα ποιμνια: οι γεωργοί ήνοιγαν αυλάκια δια νά τρέχη έν μέρος του εις τά χωράφια των και τά ποτίζη: αλλά τó νερόν του ήτο άτελείωτον. Και εύηργέτει όλους, όσαι έξων εις τας όχθας του.

— Αυτή είναι ή ιστορία μου, ειπεν ο πατήρ, τήν ενόησε;

— Ναι, αι δύο πεντάραις, που μου έδωκες, είναι ή μικροϋλα πηγή, που εύγηκε εις τήν κρυφή του βουνοϋ: αι πεντάραις πηγαίνουν μαζί μέ τας πεντάραις όπως τó νερόν μέ τó νερόν του μικρού ρυακίου. Η ιστορία σου θέλει νά ειπή ότι μέ τήν ύπομονήν και μέ τήν θέλησιν εμπορεί κανείς νά γίνη πλούσιος.

— Θέλει νά ειπή ακόμη, παιδί μου, ότι πρέπει νά μεταχειρίζομεθα τόν πλούτον μας δια νά κάμωμεν καλόν και εις τούς άλλους.

ΤΟ ΚΕΡΒΑΝΙΟΝ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 43.)

Ἡ συνοδεία κατεσκηνώσῃ παρευθὺς· οἱ ἔμποροι εἰς τὸ μέσον, περίε αὐτῶν οἱ ἀκόλουθοί των, ὀλίγη μακρότερον αἱ κάμηλοι καὶ οἱ ἵπποι, καὶ ἀκόμη μακρότερον, σχηματίζοντες κύκλον, οἱ φρουροί, κρατοῦντες μακρὰς λόγχας, τῶν ὁποίων ὁ σιδηρὸς διεγράφετο ὄξυς καὶ ἀπειλητικὸς ἐπὶ τοῦ κυανοῦ χρώματος τοῦ οὐρανοῦ.

Εὐρεῖς πλατεῖα μεταξὺν σκηνῆ με ἐρυθρὰς καὶ λευκὰς βαδῶσεις ὠροῦτο ἐν μέσω τῶν ἄλλων καὶ διεκρίνετο ἀπὸ τὰς ἄλλας διὰ τὴν μεγαλοπρέπειάν της. Τὴν στιγμήν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ὀδηγὸς τοῦ κερβανίου ἀνεσῆκωσε τὸ παραπέτασμα ὅπως ὀδηγήσῃ εἰς αὐτὴν τὸν ξένον, οἱ πέντε ἔμποροι εἶχον ἀρχίσῃ τὸ γεῦμά των. Οἱ μαῦροι σκλάβοι τοὺς ὑπηρετοῦν σιωπηλοὶ καὶ ταχεῖς ὡς σκιαί.

— Τί εἶνε; ἀνέκραξεν εἰς ἐκ τῶν ἐμπόρων εὐθὺς ὡς εἶδε τὸν ὀδηγόν.

Ἄλλὰ ποῖν οὗτος εὐρη κατάλληλον λέξιν ὅπως διηγηθῆ τί συνέβαινε, ὁ ξένος εἶπεν:

— Ὀνομάζομαι Σελῆμ Βαρούχ καὶ εἶμαι ἀπὸ τὸ Βαγδάτιον· ἐπέστρεφα ἀπὸ τὸ προσκύνημα τῆς Μέκκας μαζὶ με πολλοὺς ἄλλους συμπατριώτας μου· ἀλλὰ πρὸ δύο ἡμερῶν συμμορία ληστῶν ὤρμησεν ἐναντίον μας καὶ με συνέλαβεν αἰχμάλωτον, κατόρθωσα ὅμως ν' ἀπατήσω τὴν προσοχὴν τῶν φυλάκων μου καὶ νὰ δραπετεύσω ἀπὸ τὰς σκηνὰς των· ἀλλὰ μόνος, εἰς τὸ μέσον τῆς ἐρήμου, ἰστερημένος τῶν πάντων, χωρὶς τροφὰς, χωρὶς νερόν, χωρὶς ὀδηγόν, θ' ἀπέθνησκα βεβαίως ἢ θὰ ἐπιπτα εἰς ἄλλην συμμορίαν ληστῶν, ἀλλ' ὁ Προφήτης ὅμως ἐπέτρεψε ν' ἀκούσω ἀπὸ μακρὰν τοὺς κωδωνίσκους τοῦ κερβανίου σας καὶ τότε ἔτρεξα εἰς συνάντησίν σας. Ἐπιτρέφατέ μοι νὰ διαπορήσω μαζὶ σας. Σὰς ὀρίζομαι ὅτι δὲν

θὰ βοηθήσετε ἀχάριστον ἄνθρωπον. Καὶ ἂν ποτε ἔλθαι εἰς τὸ Βαγδάτιον, ἴσως δυνηθῶ νὰ σὰς φανῶ κ' ἐγὼ χρήσιμος. Εἶμαι ὁ ἀνεψιὸς τοῦ μεγάλου Βεζύρη.

— Σελῆμ Βαρούχ, εἶπεν ὁ γερωντότερος ἐκ τῶν ἐμπόρων με τρόπον φιλόφρονά συγχρόνως καὶ σοφόν, καλῶς ἤλθες εἰς τὴν σκηνὴν μας· Μεγάλην χαρὰν αἰσθανόμεθα διότι εἴμποροῦμεν νὰ σὲ βοηθήσωμεν. Κάθισε λοιπὸν καὶ φάγε καὶ πῖε μαζὶ μας.

Καὶ ὁ Σελῆμ Βαρούχ ἐκάθισε πλησίον τῶν ἐμπόρων καὶ ἔφαγε καὶ ἔπιε μετ' αὐτῶν.

Μετὰ τὸ γεῦμα οἱ σκλάβοι ἔφερον σερμπέτια καὶ τοιμπούκια, καὶ οἱ ἔμποροι ἤρχισαν νὰ καπνίζον σιωπηλοὶ καὶ σοφροί. Ἐκάθηοντο εἰς τὴν σειράν ἀποτελοῦντες κύκλον, ἀκίνητοι, ἐτακρωμένως ἔχοντες τὰς κνήμας, στηρίζοντες τὴν ῥάχιν των εἰς μαλακὰ προσκεφάλαια, τὸ δὲ πνεῦμά των ἐφαίνετο προσηλωμένον εἰς τὰ νέφη τοῦ ὑποκυάνου καπνοῦ, τὸν ὁποῖον

ἐξέβαλλε τὸ ἀκίνητον στόμα των, καὶ τὰ ὁποῖα ἀνέβαινον εἰς τὸν ἀέρα, σχηματίζοντα ἰδιότροπους ἑλικας.

Οὐδεὶς θάρυθος ἠκούετο ἔξω, εἰ μὴ μόνον κατὰ μακρὰ διαλείμματα ὁ παρακονετικὸς χρεμετισμὸς φορβάδος τινὸς θελοῦσης ν' ἀναπνεύσῃ ἀέρα, καὶ ὁσφραϊνομένης πυρωμένην ἄμμο.

Ὁ νεώτερος τῶν ἐμπόρων διέκοψε τέλος τὴν σιωπὴν καὶ ἀπευθυνθεὶς εἰς τοὺς συντρόφους του:

— Τρεῖς ἡμέρας τώρα, ἀνέκραξε μετὰ μακρὸν χάσμημα, περνοῦμεν αὐτὴν τὴν μονότονον ζωὴν· ἐπάνω εἰς τὸ ἄλογον ἢ εἰς τὸ τραπέζι ὀδοποροῦντες ἢ ἀναπαυόμενοι, χωρὶς διασκέδασιν, χωρὶς τίποτε· ὅσον τὸ κατ' ἐμέ, σὰς βεβαίω, ἤρχισα νὰ στενοχωροῦμαι φοβερὰ, καθὼς ὅσον μάλιστα ἔπειτα ἀπὸ τὸ γεῦμα μου ἀ-

«ΕἰΣ ΣΚΛΑΒΟΣ ΕΦΕΡΕ ΤΟΝ ΚΑΦΕΝ» (Σελ. 57.)

ρέσκαι ἢ διασκέδασιν. Χορὸς ἢ μουσικὴ ἀδιάφορον μοῦ εἶνε· θέλω τὴν διασκέδασιν, εὐκλόνηται τὴν χώνευσιν καὶ ἑκουράζει τὸ πνεῦμα

Ο ΕΜΠΟΡΟΣ ΕΒΕΒΛΑΒΕΝ ΕΙΔΟΣ ΤΑΜΒΑΚΟΘΗΚΗΣ (Σελ. 58)

ἀπὸ τὰς σοβαρὰς σκέψεις. Ἀγαπητοὶ μου φίλοι, θ' ἀποθάνω ἀπὸ πλῆξιν, ἂν δὲν ἔλθετε εἰς βοήθειάν μου. Δὲν εἰζεύρετε τίποτε, τὸ ὁποῖον νὰ διακόψῃ τὴν μονοτονίαν τῶν ἡμερῶν μας;

Οἱ τέσσαρες γέροντες ἔμποροι ἔρροφσαν δυνατώτερα τὸν καπνὸν ἀπὸ τὰ τοιμπούκια των καὶ ἐβυθίσθησαν ἀκόμη βαθύτερον εἰς τοὺς βεμβασμούς των.

Ἄλλ' ὁ ξένος ἐστράφη πρὸς τὸν νέον καὶ εἶπεν:

— Ἐπιτρέφέ μοι νὰ σοῦ κάμω μίαν πρότασιν. Ἐδῶ εἰς τὴν ἔρημον δὲν εἴμποροῦμεν νὰ εὐρωμεν διασκέδασιν· ἀλλ' ἂν ὁ καθείς ἐξ ἡμῶν ἤθελε νὰ διηγηθῆ εἰς κάθε σταθμὸν μίαν ἱστορίαν, καμμίαν περιπέτειαν τῆς ζωῆς του, ἢ κανὲν ἀφελὲς καὶ νόστιμον παραμῦθι ἀπὸ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα μεταβιβάζονται ἀπὸ γενεῆς εἰς γενεάν, τὰ ὁποῖα διασκέδασαν τοὺς πάππους μας· ὅταν ἦσαν παιδία καὶ τὰ ὁποῖα θὰ διασκέδασουν τοὺς ἐγγόνους μας, ἴσως τὸ μέσον τοῦτο μὰς διασκέδασῃ ὀλίγον, ἀφ' οὗ δὲν ἔχομεν ἄλλο καλλίτερον.

— Σελῆμ Βαρούχ, πολὺ ὀρθὰ ἀμίλησες· εἶπεν ὁ Ἀχμέτ, ὁ γερωντότερος τῶν ἐμ-

πῶραν· παραδεχόμεθα τὴν πρότασίν σου. — Σὰς εὐχαριστῶ διότι δέχεσθε τὴν πρότασίν μου, ἀπήντησεν ὁ Σελῆμ, καὶ ἀπὸ εὐγνωμοσύνην διὰ τὴν φιλοξενίαν σας, θὰ ἀρχίσω ἐγώ.

Οἱ πέντε ἔμποροι ἐπλησίασαν φαιδρῶς πρὸς ἀλλήλους, καὶ ἔβαλαν τὸν ξένον εἰς τὸ μέσον αὐτῶν. Οἱ σκλάβοι, καὶ εἰς τὸ ἐλάχιστον κίνημα προσέχοντες, ἔτρεξαν με προθυμίαν. Παρευθὺς δὲ ἐγέμισαν τοὺς κωθίσκους (φιλιτζάνια), ἐγέμισαν τὰ τοιμπούκια, ἤλλαξαν τὸ νερόν των γαργιλίδων, καὶ ἔθεσαν νέους ἀνημμένους ἀνθρακας εἰς τοὺς λουλάδες.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, διὰ νὰ καθαρίσῃ τὴν φωνήν του ὁ Σελῆμ, ἔπινεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον βορῶν τὸ σερμπέτιον ἀπὸ κίτρον. Ἀφ' οὗ τὸ ἔπινεν, ἐθώπευσε μετὰ τὴν χεῖρα τὸ μακρὸν τοῦ γένειον καὶ ἤρχισεν ὡς ἑξῆς:

Β.

ΠΕΛΑΓΙΟΣ ΚΑΛΙΦΗΣ

«Ὁραίαν τινὰ θερινὴν ἐσπέραν ὁ Καλιφὸς τοῦ Βαγδάτιου Χασιδ ἤτο νωχελῶς ἐξηπλωμένος ἐπὶ τοῦ σοφῶ του. Ἀφ' οὗ ἐκοιμήθη ὀλίγον, διότι ἡ ζέση τῆτο πνιγηρὰ, ἐξύπνησεν εὐθυμος. Ἐκάπνιζεν ἀπὸ μακρὸν τοιμπούκιον ἐκ ἑλύου ροδοδένδρου καὶ ἔπινεν ἐκ διαλειμμάτων

«ΠΡΟΣΗΛΑΘΕ ΜΕ ΠΡΟΣΟΧΗΝ ΤΑ ΒΛΕΜΜΑΤΑ» (Σελ. 59)

εὐώδη καφέ, τὸν ὁποῖον τῷ ἔφερον εἰς σκλάβος, ἀργὰ δὲ καταπίνων κάθε βόφημα ἐθώπευεν εὐ-

χαριστημένος την γενιάδα του, ἡ ὁποία ἦτο πολὺ ὠραία. Ἐν ἐνὶ λόγῳ ἀμέσως ἠδύνατό τις νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ὁ καλῖφης ἦτο εὐτυχής.

Εἰς τὰς τοιαύτας στιγμὰς ἡ Α. Ὑψηλότης ἦτο εὐπροσῆγορος καὶ κατεδέχετο μάλιστα νὰ φαίνεται γλυκὺς καὶ εὐνοϊκὸς πρὸς τοὺς ἀπλοῦς θνητοὺς, οἱ ὅποιοι τοῦ ἐζήτουν ἀκρόασιν διὰ κάποιαν ὑπόθεσιν. Διὰ τοῦτο αὐτὴν τὴν ὥραν εἶχεν ἐκλέξῃ ὁ μέγας Βεζύρης τοῦ Μανζούρ ὅπως πηγαίη πρὸς αὐτόν. Ὁ μέγας Βεζύρης ὑπῆγε λοιπὸν εἰς τὸ ἀνάκτορον τὴν ἡμέραν ἐκείνην κατὰ τὴν συνήθειάν του· ἀλλὰ, πρᾶγμα σπάνιον εἰς αὐτόν, ἦτο συλλογισμένος.

— Διατί εἶσαι τόσο σκυθρωπός, Βεζύρη μου; ἀνέκραξεν ὁ καλῖφης ἐκπληκτός, ἐκβαλὼν ἀπὸ τὸ στόμα τὸ ἐξ ἡλέκτρου ἐπιστόμιον τοῦ τσιμπουκίου του.

— Ὑψηλότατε, ἀπεκρίθη ὁ Βεζύρης σταυρῶν τοὺς βραχίονας ἐπὶ τοῦ στήθους του καὶ κάμων βαθεῖαν ὑπόκλισιν, δὲν εἰξεύρω ἂν τὸ πρόσωπόν μου φανερόν χωρὶς νὰ τὸ θέλω τὰς μυστικὰς σκέψεις τῆς ψυχῆς μου· ἀλλ' ἐν ᾧ ἠρχόμην ἐδῶ εἶδα ἕνα Ἑβραῖον, ὁ ὁποῖος ἐπῶλεί τόσο ὠραία πράγματα, ὥστε ἐλυπήθην ἐκ βάθους ψυχῆς, ὡς τὸ ὁμολογῶ, διατί δὲν ἔχω πολλὰ χρήματα.

Ὁ Καλῖφης, ὅστις ἐζήτηε πρὸ πολλοῦ εὐκαιρίαν νὰ φανῇ εὐάρεστος εἰς τὸν μέγαν Βεζύρη του, πρὸς τὸν ὁποῖον ἠσθάνετο ἀληθῆ ἀγάπην, ἔκαμε νεῦμα εἰς ἕνα ἐκ τῶν μαύρων σκλάβων του νὰ ὑπάγῃ νὰ προσκαλέσῃ τὸν ἔμπορον.

Ὁ Ἑβραῖος ἔμπορος ἦλθε παρευθύς.

Ἦτο μικρόσωμος ἄνθρωπος, μελαγχροινός, ἔχων λεπτήν καὶ γρυπὴν τὴν ρίνα, τὸ δὲ σκωπτικὸν χεῖλός του ἀνεσύρατο δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἀπὸ δύο κιτρίνους καὶ σιχαμεροὺς ὀδόντας, οἵτινες μόνοι εἶχον ἀπομείνῃ ἐντὸς τοῦ στόματός του. Οἱ μικροὶ πράσινοι ὀφθαλμοὶ του, ὁμοιοὶ πρὸς ὀφθαλμοὺς ἐχίδνης, ἐξέβαλλον φλόγας ὑπὸ τὰς πυρόχρους ὀφρῦς του.

Εὐθύς ἄμα ἐφάνη ἐνώπιον τοῦ Καλῖφου, προσκύνησε βαθύτατα, στηρίξας τὸ μέτωπόν του ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ ἐπροχώρησεν ὡς νὰ εἶπεν, ἔχων συνεσπασμένα τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς μορφῆς του ἀπὸ τὸν φοβερότερον μορφασμόν, ὁ ὁποῖος ἤσχημίσε ποτε πρόσωπον ἀνθρώπου. Ἐφῆρεν ἔμπρὸς του κρεμᾶμενον ἀπὸ εὐρὺ λωρίον, ὅπερ ἐστηρίζετο εἰς τὴν κυρτὴν ράχιν

του, κιβώτιον ἐκ τοῦ εὐώδους ἰνδικοῦ ξύλου, τὸ ὁποῖον λέγεται σάνταλον, ἐντὸς δ' αὐτοῦ εἶχε τοποθετημένα παντοῖα πολυτίμα ἐμπορεύματα, τὰ ὁποία ἡ μαύρη καὶ τριχωτὴ χεὶρ του ἐδείκνυεν εἰς τοὺς ἀγοραστὰς μὲ πονηρικὴν ἀληθοῦς ἀπογόνοῦ τοῦ Ἰουδα.

Τὰ ἐμπορεύματα ἐκεῖνα ἦσαν ἐνότια ἀπὸ μαργαρίτας τοῦ Ὁφίρ, θαυμασία δακτυλίδια φέροντα ἀδάμαντας τόσο λαμπροὺς, ὥστε μόλις ἠδύνατο νὰ τοὺς ἀντικρύσῃ ὁ ὀφθαλμὸς· πιστόλια δαμασκιά μεγάλης ἀξίας, ποτήρια ἐκ πολυτίμου ὀνυχίτου λίθου, κτένια ἐξ ἐλεφαντόδοντος χρυσοκόσμητα, καὶ μυρία ἄλλα κοσμήματα σπάνια καὶ ἐπιθυμητά.

Ὁ Καλῖφης, ἀφ' οὗ τὰ ἐζήτασεν ὅλα, ἠγόρασε διὰ τὸν Μανζούρ καὶ διὰ τὸν ἑαυτόν του ἐν ζευγᾶς ὠραιότατων πιστολίων, προσέειπε δὲ διὰ τὴν σύζυγον τοῦ Βεζύρου ἐν ἀργυροῦν κτένιον μὲ γλυφὰς καὶ στέμμα ἐκ λεπτῶν μαργαριτῶν, οἱ ὅποιοι καθίστων αὐτὸ τὸ ὠραιότερον καὶ πλουσιώτερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου.

Ἐν ᾧ ὁ ἔμπορος ἠτοιμάζετο νὰ κλείσῃ τὸ κιβώτιόν του, ὁ Καλῖφης, ὅστις δὲν ἠδύνατο ν' ἀποσπάσῃ τὰ βλέμματά του ἀπ' αὐτό, ἀνεκάλυψε μικρὸν συρτάριον, τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχεν ἀνοίξῃ ὁ Ἑβραῖος, καὶ ἠρώτησεν ἂν ὑπῆρχε καὶ ἐκεῖ σπάνιον τι καὶ πολυτίμον ἀντικείμενον.

Ὁ ἔμπορος ἠνοιξε τὸ συρτάριον ἐκεῖνο καὶ ἐξέβαλεν εἶδος ταμβακοθήκης, περιεχούσης μαύρην κόκκιν, καὶ χαρτίον πλήρες παραδόξων χαρακτήρων, τοὺς ὁποίους οὔτε ὁ Χασιδ οὔτε ὁ Μανζούρ κατώρθωσαν ν' ἀναγνώσωσιν.

— Αὐτὸ τὸ μικρὸν κιβώτιον, εἶπεν ὁ Ἑβραῖος, τὸ ἐπῆρα ἀπὸ ἕνα ἔμπορον, ὁ ὁποῖος τὸ εὐρῆκεν εἰς τὸν δρόμον ἐνᾧ ἐπήγαιεν εἰς τὴν Μέκκαν. Δὲν εἰξεύρω τί εἶνε· ἀλλ' ἂν τὸ θέλῃ ἡ Ὑψηλότης σας, εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν της· δὲν εἰξεύρω τί νὰ τὸ κάμω.

Ὁ Καλῖφης, εἰ καὶ ἀμαθέστατος, εὐχαριστεῖτο νὰ σωρῆν εἰς τὰς θήκας τῆς βιβλιοθήκης του παντὸς εἶδους περίεργα πράγματα καὶ παλαιὰς μεμβράνας. ἠγόρασε λοιπὸν τὴν ταμβακοθήκην καὶ τὸ χειρόγραφον καὶ ἔνευσε εἰς τὸν ἔμπορον νὰ ἀποσυρθῇ, οὗτος δ' ἐξῆλθεν ὀπισθοβατῶν, ὑποκλινόμενος βαθύτατα ὅπως ὅταν εἰσῆλθεν.

Ὁ Χασιδ παρετήρει μετὰ χαρῆς τὰ ἀγορα-

σθέντα πράγματα· ἐν τούτοις πολὺ ἐπεθύμει νὰ ἤξευρέ τί ἐσημαίνον τὰ γράμματα τοῦ χειρογράφου ἐκείνου, τὸ ὁποῖον περιέστρεψε μηχανικῶς μετὰ τῶν χειρῶν του.

— Δὲν γνωρίζεις κανένα δυνάμενον νὰ μὰς τὸ ἀναγνώσῃ αὐτό; εἶπε τέλος εἰς τὸν Βεζύρη του.

— Γαληνότετε αὐθέντα, ἀπεκρίθη οὗτος, γνωρίζω κοντὰ εἰς τὸ μέγαλον τζαμί ἕνα ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἀποκαλοῦν Σοφὸν Σελήμ. Αὐτὸς εἰξεύρει, λέγουν, ὅλας τὰς γλώσσας. Προστάξατε νὰ τὸν φωνάξουν· ἴσως εἰμπορέσῃ ν' ἀνγνώσῃ τὰ μυστηριώδη αὐτὰ γράμματα.

Δύο σκλάβοι ἐστάλησαν ἀμέσως πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ Σοφοῦ Σελήμ, μετ' ὀλίγον δὲ ἐφεραν αὐτόν πρὸ τοῦ Χασιδ.

— Σελήμ, τῷ εἶπεν ὁ Καλῖφης, ἄμα εἰσῆλθε, λέγουν ὅτι εἰξεύρεις ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου. Ἐξέτασε αὐτὸ τὸ χειρόγραφον καὶ ἰδὲ ἂν ἠμπορέσῃς νὰ τὸ ἀνγνώσῃς. Θὰ σοῦ δώσω ἕνα φάρμακον μεταξωτόν, ἂν κατορθώσῃς νὰ μοῦ εἰπῆς τί λέγουν αὐτὰ τὰ γράμματα· εἰ δὲ μὴ θῶ σοῦ δώσω δώδεκα ραπίσματα εἰς τὰς παρειάς σου, καὶ εἴκοσι πέντε ραβδισμοὺς κάτω ἀπὸ τὰ πόδια σου, διότι φέρεις ἀδίκως τὸ ὄνομα Σοφοῦ χωρὶς νὰ σοῦ τὸ ἀξίξῃ.

Ὁ Σελήμ ἔκαμε βαθεῖαν ὑπόκλισιν καὶ εἶπε: — Γεννηθῆτω τὸ θέλημά σου, αὐθέντα.

Ἐπειτα προσήλωσε μὲ προσοχὴν τὰ βλέμματά του εἰς τὰ γράμματα τοῦ χειρογράφου. Αἶφνης δὲ ἀνέκραξεν:

— Εἶνε λατινικά, Ὑψηλότατε.

— Λατινικά καὶ ἑλληνικά, εἶπέ μου γρήγορα τί σημαίνουν, εἶπεν ὁ καλῖφης μὲ ἀνυπομονησίαν.

Ὁ Σελήμ μετέφρασεν ἀμέσως τὸ χειρόγραφον, τὸ ὁποῖον περιεῖχε τὰ ἐξῆς:

α' Ὅστις δῆποτε καὶ ἂν ἦσαι ὁ εὐρὺν τὸ κιβωτίδιον τοῦτο εὐχαρίστησε τὸν Ἀλλάχ διὰ τὴν εὐνοίαν, τὴν ὁποίαν σοὶ παρεχει. Ὅστις

ἀναπνεύσῃ μίαν δραγμίδα ἀπὸ τὴν κόκκιν, τὴν ὁποῖαν περιέχει τὸ κιβωτίδιον τοῦτο καὶ εἴπῃ συγχρόνως «ΜΟΥΤΑΜΠΟΡ» αὐτὸς δύναται νὰ μεταμορφωθῇ κατ' ἀρέσκειαν εἰς ὅτι ζῶν ἐπιθυμῇ, καὶ νὰ ἐννοῇ τὰς ἰδέας, τὰς ὁποίας ἀνταλλάσσουν τὰ ζῶα εἰς τὴν γλώσσάν των.

Ἄν ἐπιθυμῇ νὰ γίνῃ πάλιν ἄνθρωπος, ἂς κλῖνῃ τρεῖς φορές πρὸς ἀνατολὰς λέγων τὴν ἰδίαν λέξιν, καὶ θὰ λάβῃ πάλιν τὴν ἀνθρωπίνην μορφήν του. Ἀλλὰ πρόσσεχε σὺ, ὁ μέλλων νὰ ἐπιχειρήσῃς τοῦτο, πρόσσεχε νὰ μὴ γελᾷς ἐν ᾧ θὰ μεταμορφωθῇς. Εἰ δὲ μὴ, ἡ μαγικὴ λέξις θὰ φύγῃ διὰ παντὸς ἀπὸ τὴν μνήμην σου, καὶ θὰ καταδικασθῇς νὰ ἀνήκῃς διὰ παντὸς εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν ζῶων.

Ἐφ' ὅσον ὁ Σοφὸς Σελήμ προὔχρει εἰς τὴν μεταφρᾶσιν τοῦ μυστηριώδους ἐκείνου χειρογράφου, ὁ Καλῖφης ἠσθάνετο ἐν ἑαυτῷ χαρὰν τόσο μεγάλην, ὥστε μόλις ἠδύνατο νὰ τὴν συγκρατήσῃ.

Ἀφ' οὗ ὤρκεισε τὸν Σοφὸν ὅτι δὲν θ' ἀποκαλύψῃ εἰς κανένα τὸ μυστικόν, τὸ ὁποῖον ἤξευρε, τῷ ἔδωκε τὴν ἀδειαν νὰ ἀπέλθῃ, ἀλλὰ πρῶτον ἔδωκεν εἰς αὐτόν ἕνα μεγαλοπρεπέστατον μεταξωτόν μανδύαν, ὅστις δὲν ὑψῆσεν ὀλίγον τὴν ὑπόληψιν, τὴν ὁποίαν ὁ Σοφὸς Σελήμ ἀπελάμβανεν εἰς τὸ Βαγδάτιον.

Μόλις ἐξῆλθεν ὁ Σελήμ, ὁ Καλῖφης ἀνεφώνησε μὲ χαρὰν:

— Τί μοναδικὸν πρᾶγμα ἠγόρασα, Βεζύρη μου! Τί εὐτυχία, ἀγαπητέ μου Μανζούρ, νὰ μεταμορφωθῇ κανεὶς εἰς ζῶον! Αὐρίον τὸ πρῶτον ἔλθῃς νὰ μ' εὐρῆς· θὰ ὑπάγωμεν μαζὶ εἰς τὴν ἔσοχὴν, θὰ πάρωμεν ὁ καθεὶς μας μίαν δραγμίδα κόκκιν ἀπὸ τὴν ταμβακοθήκην, καὶ θὰ ἐννοήσωμεν τότε τί λέγεται καὶ τί κελαδεῖται, τί βομβεῖ καὶ τί ψιθυρίζει εἰς τὸν ἀέρα καὶ εἰς τὸ νερόν, εἰς τὸ δάσος καὶ εἰς τὴν πεδιάδα.

(Ἐπιτελεῖται συνέχεια.)

[Κατὰ τὸν Γερμανὸν ΧΛΟΥΦ | ΑἰΜΥΛΙΟΣ ΕἰΜΑΡΜΕΝΟΣ

ΤΙΜΩΡΙΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ἡ Μαρίκα εἶνε τιμωρία!

Ἰδέτε τὴν πῶς εἶνε κατσουφιασμένη· αἱ κάλτσαι τῆς ἔπεσαν, τὰ μαλλιά τῆς εἶνε ἀνακατευμένα. Τὸ φόρεμά τῆς ἐσχίσθη κοντὰ εἰς τὸ ἀριστερὸν χέρι τῆς.

Διατί τάχει τόσο κατεβασμένα ἡ Μαρίκα;

Ἐντρέπεται τὴν διαγωγὴν τῆς, φαίνεται· ἔπειτα συλλογίζεται πῶς θὰ ἔλθουν μετ' ὀλίγον τὰ ἑξαδέλφια τῆς καὶ θὰ ὑπάγουν εἰς τὸν κήπον νὰ παίξουν μετὴν μικρὰν τῆς ἀδελφὴν Εὐθαλίαν, ἐν ᾧ αὐτὴ θὰ εἶνε τιμωρία.

Ἀλλὰ εἰξεύρετε διατί εἶνε τιμωρία ἡ Μαρίκα; Ἄν δὲν τὸ εἰξεύρετε, νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ ἐγώ, διὰ νὰ μὴ κάμπετε καὶ σεῖς ὅπως αὐτὴ.

Μετὰ τὸ πρόγευμα ἡ Εὐθαλία καὶ ἡ Μαρίκα κατέβησαν εἰς τὸν κήπον.

Τὰ δύο κοράσια ἔπαιζαν κατ' ἀρχὰς μετὰ τὰς κούκλας τῶν ἔπειτα ἡ Μαρίκα, ποῦ ἔχει πολὺ κακὸν χαρακτήρα, δὲν ἤθελε ν' ἀφήσῃ τὴν κούκλάν τῆς εἰς τὰς χεῖρας τῆς ἀδελφῆς τῆς. Ἡ Εὐθαλία ἤρχισε νὰ γελά διὰ τὸν τρόπον τῆς, καὶ τότε ἡ Μαρίκα ἐθύμωσε πολὺ, ἔγινε κατακκόκινη, ἐκτύπησε τὸ πόδι τῆς καὶ ἔρριψε τὴν κούκλαν μακριὰ μετ' ὀρμὴν καὶ τὴν ἔσπασε.

Ἡ μητέρα ἤκουσε τὸν θόρυβον ἐκεῖνον καὶ ἤλθε νὰ ἰδῇ τί τρέχει· εὗρε τὴν μίαν κόρην τῆς, τὴν Εὐθαλίαν, κατατρομαγμένην, καὶ τὴν ἄλλην εἰς τέτοιαν κατάστασιν, ποῦ θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἔγινε τρελλή.

—Τί ἀσχημὴ ποῦ σὲ κάνει ὁ θυμὸς! εἶπε μετ' ἡσυχίαν ἡ μητέρα· ἔλα ἐδῶ, δεσποινίς! μείνε ὀρθία αὐτοῦ εἰς τὸν τοῖχον· εἰς ὀλίγον θὰ ἔλθουν τὰ ἑξαδέλφια σου, θὰ φάγουν γλυκίσμα καὶ ἔπειτα θὰ ὑπάγουν νὰ παίξουν μετὴν ἀδελφὴν σου· ἀλλὰ σὺ θὰ μείνης τιμωρία.

Καὶ θὰ σὲ συγχωρήσω τὸ βράδυ, τὴν ὥραν τοῦ δείπνου, ἂν ἰδῶ ὅτι μετενόησες.

Δι' αὐτὴν τὴν αἰτίαν ἡ Μαρίκα εἶνε τιμωρία καὶ πολὺ δικαίως.

Τώρα χωρὶς ἄλλο θὰ συλλογίζεται ὅτι ὁ θυμὸς δὲν εἶνε καθόλου καλὸ πρᾶγμα· καὶ θὰ λέγῃ μετ' ὅσον νοῦν τῆς:

—Ποτέ, ποτέ δὲν θὰ ξαναθυμώσω.

Αὐτὸ εἶπε καὶ εἰς τὴν μητέρα τῆς τὸ βράδυ, καὶ δ' αὐτὸ τὴν ἐτυγχώρησεν ἡ μητέρα τῆς, ἡ ὁποία τὴν ἐτιμώρησε διότι τὴν ἀγαπᾷ, καὶ δὲν θέλει νὰ ἔχῃ ἐν τόσο κακὸν ἐλάττωμα ἡ Μαρίκα τῆς.

ΤΟ ΚΑΜΠΑΝΑΡΙΟ

Ἐ τὸ μικρὸ μας τὸ χωριὸ
Εἶν' ἓνα καμπαναριό,
Ἵψηλό, καμαρωμένο,
Μεσ' ἔς τὰ δένδρα μας κρυμμένο.

Εἶνε φτωχικό, ἀλλὰ
Ἔχει ἓνα σταυρὸ Ἵψηλό
Ποῦ καθεὶς τὸν διακρίνει
Ἀπ' τὴ λάμπη ὅπου χύνει.

Ἡ φωνὴ του μοναχῆ
Ἐ δλο τὸ χωριὸ ἤχει.
Καὶ τοὺς χριστιανοὺς φωνάζει
Τὴν αὐγὴν ὅταν χαράζει.

Καὶ ἀργὰ τὸ δειλινὸ
Κράζει ἔς τὸν ἑσπερινό,
Κ' ἡ καμπάνα του σημαίνει
Κι' ὁ καθεὶς ἐκεῖ πηγαίνει

Κι' ὅταν γάμος θὰ γενῆ,
Ἡ λυπητερὴ θανῆ,
Ἡ καμπάνα του σημαίνει
Κι' ὁ καθεὶς καταλαβαίνει.

Κι' ὅλοι, ὅλοι ἔς τὸ χωριὸ
Ἐέρουν τὸ καμπαναριό
Ποῦ Ἵψηλά καμαρωμένο
Μεσ' ἔς τὰ δένδρα εἶνε κρυμμένο.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΤΑΜΕΙΟΝ ὙΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ ΕΠΙΜΕΛΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ τῷ 1883 ἱδρύσε αὐτὸ Ταμεῖον ὑπὲρ τῶν ἀπόρων ἐπιμελῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν, τοῦ ὁποίου τὴν ἱδρυσιν με ἐνθουσιασμὸν ὑπεδέχθησαν οἱ μικροὶ τῆς φίλοι. Πολλοὶ ἐστελλοὺν τὴν εἰσφορὰν τῶν, μετ' ἑπισημῶν ἐπιστολῶν φα-

νερόνοντες τὴν χαρὰν τὴν ὁποίαν ἠσθάνοντο διότι ἠδύνατο νὰ φανῶσιν ὠφέλιμοι εἰς τὰ ὁμοειθῆ πτωχὰ παιδία, διότι ἠδύνατο νὰ τοῖς προμηθεύσωσι τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ καὶ νὰ προξενήσωσιν εἰς αὐτὰ τὴν χαρὰν τὴν ὁποίαν ἠσθάνοντο.

Ὅσοι εἶχαν ἐπιτύχη ἀρετιᾶ. Εἰς πολλὰς πτωχὰς οἰκογενεῖας πολλὰ καὶ παιδικὰ φωνὰ ὑπεδέχθησαν μετ' ἀγαλλίας τὸ περιοδικόν, τὸ ὁποῖον ἐστελλοὺν εἰς τοὺς πτωχοὺς οἱ πλούσιοι

ἑλληνοπαῖδες. Συγκίνησιν καὶ εὐγνωστοσύνην ἐξήγειρεν ἡ προθυμία ἐκεῖνη τῶν μικρῶν ἡμῶν συνδρομητῶν καὶ συνδρομητριῶν εἰς τὰς καρδίας τῶν μικρῶν εὐεργετουμένων.

Ἀλλὰ δυστυχῶς ὁ ζῆλος τῶν συνδρομητῶν μας ἐφάνη ψυχρανθεὶς· αἱ στήλαι τοῦ «Ταμείου» ἦσαν ἀνοικταί, ἀλλ' αἱ εἰσφοραὶ ἔρχοντο σπάνια. Ὑπάρχουν πράγματα τινὰ ἅτινα ἢ πρέπει νὰ γίνωνται ὅπως πρέπει, ἢ πρέπει νὰ μὴ γίνωνται διόλου· ἡ ἐσρότης τῶν εἶνε τοιαύτη ὥστε ἢ πρὸς αὐτὰ ψυχρότης εἶνε ἐν εἰδῶς ἀσεβείας· τοιαύτην ἰδέαν ἔχοντες καὶ περὶ τοῦ «Ταμείου τῶν ἀπόρων μαθητῶν» ἐπροτιμήσαμεν νὰ καταργήσωμεν αὐτὸ παρὰ νὰ τὸ βλέπωμεν γελοιοποιούμενον διὰ μικρῶν καὶ σπανιοτάτων μόνον εἰσφορῶν.

Ἀλλ' εὐτυχῶς πρό τινας ἀλλαγὴ ἐπῆλθεν εἰς τὰ αἰσθήματα τῶν φίλων μας· πολλοὶ ἐνεθυμήθησαν πάλιν τὰ πτωχὰ καὶ δυστυχῆ παιδία, τὰ ὁποῖα, ἐνῶ στεροῦνται τῶν ἄλλων πραγμάτων, δὲν ἔχουν οὔτε καὶ τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ νὰ μορφώνωνται, νὰ διδάσκωνται, νὰ τέρπωνται. Πλείστοι ἐκ τῶν μικρῶν μας φίλων διὰ τρυφερωτάτων ἐπιστολῶν τῶν παρεκάλεσαν τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ νὰ ἀνοίξῃ καὶ πάλιν κατάλογον εἰσφορῶν διὰ νὰ στείλωσι τὸν ὅλον τῶν ὑπὲρ τῶν ἀπόρων παιδιῶν. Ἄλλοι δὲ

καί ἔστειλαν ἤδη συνεισφοράς συνοδευόμε-
νας μὲ συγκινητικώτατας ἐπιστολάς. Τιοαύτη
εἶνε καὶ ἡ ἐπιστολὴ ἣν ἔστειλαν πρὸς τὴν Δια-
πλάσιν ἐκ Μάντσεστερ τῆς Ἀγγλίας οἱ τέσ-
σαρες ἀδελφοὶ *Ἴον τοῦ Ἀγροῦ, Φώτος Τζα-
βέλας, Σεητενμένον Τρουποκάρυδον καὶ Ζη-
ζανάκι καὶ τὴν ὁποῖαν δημοσιεύομεν ἠλόκληρον:*

Ἐν Μάντσεστερ τὴν 26 Ἰανουαρίου 1888

Ἀγαπητῆ μου ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ,

Μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως παρατηρῶ, ἐκ τοῦ
χθὲς ληφθέντος 1^{ου} τεύχους σου τοῦ ἀρξάντος ἔτους,
τὴν ἐγκύκλιον τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δημοσίας Ἐκπαι-
δεύσεως τῆς φιλάτης Ἑλλάδος μας συνιστώσαν ὅπως
ἅπαντες προτρέπωσι τοὺς δυναμένους νὰ ἐγγραφῶσι συν-
δρομηταὶ σου. Εὐτυχῆς θὰ ἐλογιζόμεην, τόσο ἐγὼ καθὼς
καὶ τὰ ἀγαπητὰ μου ἀδελφία, ἂν ἠδυνάμεθα νὰ σοῦ
ἐγγράψωμεν καὶ ἄλλους συνδρομητάς, ἀλλὰ τοῦτο μᾶς
εἶνε ἀδύνατον, διότι ἄλλα κατέλληλα πρόσωπα δὲν
γνωρίζομεν ἐνταῦθα. Ἐπιθυμοῦντες ὅμως νὰ συντε-
λέσωμεν καὶ ἡμεῖς τὸ κατὰ δύναμιν, καὶ ἐνῶ ἐσκε-
πτόμεθα διὰ ποίου τρόπου θὰ ἠδυνάμεθα νὰ βοηθῆ-
σωμεν ἐλάχιστον τοῦλάχιστον μέρος ἀπόρων παιδιῶν,
τὰ ὅποια δὲν ἔχουσι τὰ μέσα νὰ ἐγγραφῶσι συνδρο-
μηταὶ σου, καὶ ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὴν Ἀγγλικὴν παροι-
μίαν: «Ὅπου ὑπάρχει ἐπιθυμία εὐρίσκεται ὁ τρόπος»,
εἴθερομεν ὅτι δυνάμεθα, ἐκ τῶν χρημάτων τὰ ὅποια
συνάξαμεν ἐκάστην ἐβδομάδα ὡς ἀμοιβὴν τῶν καλῶν
μας βαθμῶν, νὰ προσδोरίσωμεν μίαν Ἀγγλικὴν λίραν
ἰσοδυναμοῦσαν μὲ 5 συνδρομὰς πρὸς φράγκα χρυσὰ 5
ἐκάστην. Εὐχαριστικῶς λοιπὸν σοὶ ἐσωκλείομεν τὸ ποσὸν
τοῦτο εἰς Ἀγγλικὰ γραμματόσημα, παρακαλοῦντές σε

ὅπως διὰ τὸ τρέχον ἔτος ἐγγράψῃς πέντε ἀπόρων οἰ-
κογενειῶν παῖδια.

Σὲ ἀσπάζομεθα οἱ φίλοι σου

Ἴον τοῦ Ἀγροῦ, Φώτος Τζαβέλας, Σεητενμε-
νον Τρουποκάρυδον, Ζιζανάκι.

Ἐκ τῶν τοιούτων διαθέσεων τῶν φίλων τῆς
παρακινουμένη ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ἀνασυνιστᾷ πάλ-
ιν τὸ «Ταμεῖον ὑπὲρ τῶν ἀπόρων ἐπιμε-
λῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν». Ἐχει δὲ τὴν
ἐλπίδα ὅτι δὲν θὰ ἀναγκασθῆ καὶ πάλιν νὰ
τὸ καταργήσῃ δι' ἔλλειψιν προθυμίας. Ἀνοίγει
λοιπὸν καὶ πάλιν τὰς στήλας τῆς, δημοσιεύου-
σα σήμερον τὸ:

**ΠΡΩΤΟΝ
ΔΕΛΤΙΟΝ ΣΥΝΕΙΣΦΟΡΩΝ**

Οἱ ἐν Μάντσεστερ ἀδελφοὶ: Ἴον τοῦ Ἀγροῦ,
Φώτος Τζαβέλας, Σεητενμένον Τρουποκάρ-
ρυδον καὶ Ζιζανάκι. Φρ. χρ. 25, ἡτοῦ Δρ. 32,20

Εὐγενία Θ. Ἡλιοπούλου, <i>Ἀθήρης</i>	»	2,50
Μονὴ τοῦ Ἀρκαδίου, <i>Ἀθηνῶν</i>	»	4,—
Καϊδεμένη	»	1,—
Ἄγνωστος συνδρομητρία	»	2,50
Ἄρης	»	2,50
Περικλῆς Δουκίδης <i>Ὀδησσοῦ</i>	»	—,65
Χλωρὶς τοῦ Παγγαίου, <i>Καθβάλας</i>	»	5,—
Γεώργ. Σ. Σταυροπούλου, <i>Γυθείου</i>	»	2,—
Βασίλειος τῆς Ἐρήμου, <i>Κερκίρας</i>	»	2,—
Σπυριδίου Ἀγαπητοῦ, <i>Πατρῶν</i>	»	2,50
Δημ. Ι. Καρατζῆς, <i>Βάρης</i>	»	1,—

Ἐν ὅλῳ Δρ. 57,85

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Μιμῆκος διακρίνεται διὰ τοὺς ἀστερισμοὺς του.
Προχθὲς ἡ ἀδελφὴ του ἔγραψε τὰ περὶ τῆς κυκλοφορίας
τοῦ αἵματος θέλουσα δὲ νὰ δεῖτῃ τὴν σαφῆσαν τῆς λέγει εἰς
τὸν Μιμῆκον.

- Ὅταν θέσω τὴν κεφαλὴν μου πρὸς τὰ κάτω τὸ αἷμα
ρεῖι πρὸς αὐτὴν καὶ γίνεται ἐρυθρὰ. Διὰ τὴν λοιπὸν δευ-
τέραν ὀρθὰ δὲν ρεῖι τὸ αἷμα πρὸς ταῦς πόδας νὰ ἴδωμ
καὶ τοὺτους ἐρυθροὺς; Τὸ εἴδωμι;
- Πῶς δὲν τὸ ζεύρω; ἀπαντᾷ ὁ Μιμῆκος
- Εἰπέ το λοιπὸν.
- Νά, διότι τὰ πόδια σου δὲν εἶνε καὶ αὐτὰ κούφια
ὡς τὸ κεφάλι σου, λέγει ὁ Μιμῆκος γελῶν.

Ἐστὴν ὁπὸ τοῦ Ἀστροῦ Ἀράγ.

— Γιαγιάκα, αἱ ἀράκες μαῦρο γάλα ἔχουν; ἐρωτᾷ τὴ
μικροῦλα Φορᾶ.

- Ναι, κόρη μου, λέγει ἡ μάμμη διὰ τὴν ξεροκαυθῆ.
- Τώρα κοιθῶ; αἱ δικαί μου; αἱ παραμάνες ἔχουν
γάλα καὶ αἱ ἀράκες παραμάνες ἔχουν καφὶ!

Ἐστὴν ὁπὸ τοῦ Φροῦ Φροῦ.

— Εἶδες, Γιάννη! λέγει ὁ Κώστας, νὰ μωρῆ ἡ καμήλα
νὰ δουλεύῃ ὁκτὼ ἡμέρας χωρὶς νὰ πιῇ!

— Μπᾶ! μεγάλη δουλειά! λέγει ὁ Γιάννης, καὶ ἰγὼ
πίνω ὁκτὼ ἡμέρας χωρὶς νὰ δουλέψω!

Ἐστὴν ὁπὸ τοῦ Παναγιώτου Μάντα.

Εἰς τὰ μαθήματα τῆς Ζωολογίας, ὁ διδάσκαλος ἐρωτᾷ τὸν
μικρὸν Παυλάκην:

- Εἰς τί μᾶς χρησιμεῖει τὸ στόμα;
- Διὰ νὰ τρώωμεν γλυκίσματα.
- Μόνο δι' αὐτό;
- Καρμιά φορὰ καὶ διὰ καραμέλλας, ἀπαντᾷ ὁ Παυ-
λάκης.

Ἐστὴν ὁπὸ τοῦ Κόρρου τοῦ Ἡεροῦ.

Κατὰ τὸ διάλειμμα ὁ Τάνης ἀνέβη ἐπὶ τῆς ἔδρας καὶ
ἤρχισεν νὰ ἐκφωνῆ λόγον τινα, ἀγνωστὸν πρὸς τίνα σκοπὸν·
ἀλλὰ τὸσον περιέπλεξε τὰς ἰδέας του, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ
διακοπῆ χωρὶς μηδὲ λέξιν νὰ εἰμφορέσῃ νὰ προφέρῃ.

Τότε ἐγερθεὶς ὁ εὐφυλόγος, συμβαθητῆς του Παῦλος
λέγει:

— Κι εἰσαγε γρήγορα τὴν θύραν! ἐδῶ εἰμὲν οἱ εἰς
παιδιά; ὁ Τάνης ἔχασε ὡς βλέπετε τὸ νῆμα τῶν ἰδεῶν του
καὶ πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ εὐρεθῆ.

Ἐστὴν ὁπὸ τοῦ Ἰωάννου, Ἀγγέλλου.

ΟΔΗΓΟΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ

ἐκ τῆς 135^{ης} ἐκδόσεως τοῦ ἀγγλικοῦ πρωτοτύπου ὑπὸ

ΚΑΡΟΛΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΓΕΔΒΕΡΤ

Βιβλίον ἀπαραίτητον εἰς μικροὺς καὶ μεγάλους, εἰς πάντας ὅσοι θέλουσιν νὰ φέρωνται
ὅπως πρέπει. Κοσμεῖται μὲ καλλιτεχνικώτατον χρωματιστὸν ἐξώφυλλον.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΝ Τῷ ΓΡΑΦΕΙῳ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Τιμᾶται Δραχ. 1. — Ταχυδρομικῶς ἀσπαστέλλον Δραχ. 1,10

Παρέχομεν εἰς τὸ ΠΝΕΥΜΑ μόνον τῆς ἀνωτέρω ἀξίας τοῦ Ὀδηγοῦ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ
εἰς πάντα παλαιὸν ἢ νέον συνδρομητὴν τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ πληρόντα τὴν συνδρομὴν του διὰ τὸ ἔτος
1888 πρὸ τῆς 10^{ης} Ἀπριλίου ε. ἔ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Καλῶς μοῦ το τὸ Ζιζανάκι, ποῦ εἶνε πάντοτε ζωηρὸν
καὶ ἡσυχίαν δὲν ἔχει. Τὸ φιλῶ εἰς τὰ δύο μαγουλάκια του
καὶ τοῦ ὑπόχομαι νὰ τὸ ἀγαπῶ ἂν ἀλλάξῃ συχνὰ ψευ-
δωνυμὸν ἐκεῖ πέραν εἰς τὸ Μάντσεστερ καὶ ὀνομάζεται
Φροσιμακι.

Ναι, *Σεητενμένον Τρουποκάρυδον*, ἡμεῖς ἐδῶ εἰς
τὴν Ἑλλάδα ἔχομεν ὄρατον ἦλιον καὶ οὐρανὸν καταγάλ-
νον ἐν ᾧ σὺ εἶς ἐκεῖ εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἔχετε χιόνια καὶ βρο-
χίην. Εἶνε πολλὸ, ποῦ ὄρατα ἡ Πατρίς μας, καὶ νὰ τὴν
ἀγαπᾶς, παιδί μου.

Βλέπεις πόσον τακτικὴ εἶμαι εἰς τὰς ἐπιστολάς μου
εἰς σε, ἀγαπητῆ μου Ἰουλίττα Καραθεοδωρῆ.

Ποῦ ἠσυχία ἦτο ἡ εἰκονογραφημένη ἐπιστολὴ σου,
Γκολαί, καὶ τὴν ἀνέγνωσα μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν.
Λοιπὸν αὐτὰ κόμην ὁ μικρὸς Κοκὸς σας, παίρνει κρυφὰ
τὴν γραφίδα μὲ τὸ χαρτίον ἀπὸ τὸ πλάγι τῆς μεγάλης ἀ-
δελφῆς, ἡ ὅποια ἐν τούτοις εὐχαριστεῖται νὰ τὴν φωνάζουν
μικροῦν, καὶ ζωγραφίζει ἐν αὐτῇ καὶ μέσα εἰς αὐτὸ παι-
δίδι καὶ μίαν χίαναν κατατροχίζουσαν ἐν πᾶσι. Καὶ
ὅλα αὐτὰ ἐν ᾧ ἡ ἀδελφὴ εἶνε βεβουβισμένη εἰς βαθεῖας σκέ-
ψεις, γράφουσα σοβαρῶς τὴν ἐκθεσίν της.

Τὰ καλά κόμην κινῶται, *Μαθρε Γάτε*.

Ὅχι φίλτατε, Ἀλέξανδρε συνδρομητὰ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,
δὲν γίνονται δεκταὶ πρὸς καταχώρισιν ἐν τῇ ΔΙΑΠΛΑΣΕΙ
μεταφράσεις ἐξ ἰαδικῶν ἑξῆς γνώσεως. Εἰς τὴν δευτέ-
ραν σου ἐρώτησιν εἶνε ἴσως περιττὸν ν' ἀπαντήσω, διότι
ἐπ' οὗ ἐν θ' καταχωρίζονται αἱ τοιαῦται μεταφράσεις·
ὡς εἶνε δυνατόν νὰ πληρῶνται. Πολλῶς τὸ εἶπον ἐν
καὶ τὸ ἐπελελύθησαν. Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ εἶνε κληρὸν καὶ ἀγα-
πητὴ διότι τὴν συντάττουσιν οἱ συνεργάται της καὶ τὴν ἀνα-
γνώσκουσιν οἱ συνδρομηταὶ της, θὰ ἦτο δὲ γελοῖον ἂν τὴν
ἐγραφοῦν οἱ συνδρομηταὶ της καὶ τὴν ἀνεγίνωσκον οἱ συν-
τάται της.

Ἐν ἔχει δὲ καὶ τὸσα λάθη ἢ ἐπιστολὴ σου, *Πατ τοῦ
Παναγιώτου*.

Μαθάνω τώρα Ἑλληνικὰ καλὰ καὶ νέα, Λατινικὰ,
Ἀγγλικὰ, Γαλλικὰ, Γερμανικὰ, Σερβοσλαβικὰ, Πιάνο,
Κιθάραν, Ζωγραφικὴν, καὶ Χορὸν· μοῦ γράφεις, φιλάτη
μου Ἀμφιτριτῆ. Ποιῶν Γερμανίαις τὴν κεφαλὴν σου,
τὰς χεῖρας σου, τοὺς πόδας σου, κροταίους γραφίδα, χρο-
στήρα, ἔφαρ· ποῦ προφθάνεις καὶ τὰ μελετᾷς τόσα πράγ-
ματα . . . ἀλλὰ τί τὴν θέλεις σὺ τὴν μελέτην; μὲ τὴν
γυμναστικὴν θὰ γίνεσαι δυνατόν . . . εἰς τὰ Λατινικὰ, καὶ
ἅμα καρμιά ἀγγλικὰ λέξεις θὰ φαίνεται ἀτίθαστος· φέρε
ἀμέσως τὸ σπαθί, ἐν ᾧ μὲ τὴν κιθάραν θὰ προσπαθῆς νὰ

ἐλκύσῃς διὰ τῆς μελωδίας τὰς ἀρχαίας λέξεις ἐκ τοῦ ἑλλη-
νικοῦ λαϊκοῦ. Κοιτᾷ εἰς τὰς ἑλλας φρονεῖδας μὴν προ-
σέτῃς καὶ τὴν περὶ τῆς ἀλλαγῆς ψευδωνυμίου, ἀφ' οὗ εἶνε
καὶ τὸσον ὄρατον.

Πῶς γίνεται νὰ εἶσαι τόσο ἀφρημένος δευτῶ μου γρά-
φῃς, *Ἀλέξανδρε Μέγα*, καὶ νὰ στέλλῃς τοὺς προορι-
σμούς σου εἰς ἕνα φίλον σου;

Βιβλίως, *Ροβινσῶν Κερκωρατε*, δύνασαι νὰ στέλλῃς
πνευματικὰς ἀσκήσεις.

Μάλιστα, μοῦ ἀρέσουν τὰ ψευδωνυμὰ σας, *Ἀρίων Μη-
θυναῖος*, καὶ *Δελφὶν τῆς Μεσογείου*.

Ποῦ ἀκριβῆς εἶνε ὁ λογαριασμός σου, *Ρόδον τῆς Λι-
γυπτοῦ*, 9,65 ἦτοι ἑνὲα καὶ ἑξήντα πέντε!

Λοιπὸν πραγματικῶς ἔχεις τὴν εὐτυχίαν νὰ μὲ βλέπῃς
πάντοτε εἰς τὸ θναῖόν σου, ἔφη μου Ἀνδρέα Ζαφειροῦτε;
ὥστε μὲ ἀναγινώσκεις μὲ κλειστὸν ὄφθαλμόν. Σαῦρα κ'
ἐγὼ τί νὰ εἶπῶ;

Εἰς μὲν τὸν θεῖόν σου στέλλω τοὺς ἀσπασμούς μου, εἰς
σε ὅμως δὲν στέλλω τὸ *Παιδικὸν Δεῦρομα* διότι δὲν
ἔσπειρες τὴν συνδρομὴν σου, φίλε Ἰωάννη Θ. Τσολῆ.

Εὐχόμεν ἐκ καρδίας τὴν ἐκκληρώσιν τῶν πίδων τῆς
γλυκύτατης πατρίδος σου, *Ἀγία Σοφία*.

Ἡ περιγραφή τῆς πατρίδος σου εἶνε ποιητικωτάτη ὅπως
καὶ τὸ ψευδωνυμὸν σου, *Ἠλέστος Ἀμπελοδέσσης*· μὲ πολ-
λὴν εὐχαρίστησιν ὁ ἀναγινώσκων ἐκ ἐπιστολάς σου.

Ἐὰν ἦτον ἐδῶ, μοῦ γράφει ὁ Κωνσταντινουπόλεως ἢ
Ἑργατικὴ Μελίσσα, καὶ νὰ ἔδειξες τὴ χιόνιν ἔκαμε
πρὸχθὲς τὸ ἐδαρεθῆκα ὅμως πῶς πῶς τὸ χιόνι. ἔβλεψέ
τὸ καλοκαιρικῶς, ν' ἀναδαῖνι κανεὶς ἐπάνω ἰς τὸ βουνὸν
καὶ ν' ἀνιπνῆ, ν' ἀναπνῆ τὸν καθαρὸν ἀέρα τῆς ἐξουχῆς,
νὰ σηκῶν τὸ βλέμμα του ἐπάνω καὶ νὰ βλέπῃ τὸν οὐρανὸν
μὲ τὸ ὄρατον γαλάζιον τοῦ χρώμα. νὰ βίπῃ τὸ βλέμμα
του κάτω καὶ νὰ βλέπῃ τὴν γῆν ὑψωμένην μὲ τὸ ὄρατον
τῆς φόμερας, καὶ τὴν θάλασσαν μὲ τὸ γλυκύτατον ἑλλη-
νικὸν τῆς χρώμα νὰ κίθηται ἡσυχῆ ἡσυχῆ, ὡς νὰ μὴ ἔχη
καμὴ τίποτε εἰς τὴν ζωὴν της.

Νόστιμη εἶνε ἡ μεταφράσις σου τῆς *Μικρῆς Κοκκινό-
σκουφῆς*, φίλε μου Ἀνδρόνικε Πάϊτε. Ἄν θέλῃς ὅμως
νὰ δημοσιεύωσιν τὰ ἔργα σου εἰς τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ, στέλλε μου
μόνον παιδικὰ πνεύματα καὶ πνευματικὰς ἀσκήσεις, καὶ
γράφε μοῦ τακτικὰ εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν.

Ἠθροβιάρη!! ὄρατον ψευδωνυμὸν!! . . . Ποῖος
εἰμπορεῖ νὰ εἴπῃ ὅτι ἢ μὰ εἰ θὰ πῆ ἐπὶ τέλους; ἐχάθησαν
ὄρατα ὀνόματα ἀπὸ τῆς ἑλληνικῆς ἑθνοσῆσαν, παιδί μου, καὶ
ἐξέλεξες αὐτὸ τὸ ἀκατανόητον; . . .

Διὰ τὰ σοῦ γράφω πολλὰ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἔχη τὸ τυπογραφεῖν μου πολλὰ στοιχεῖα. *Κόσμιον Ζαμπάκι*, ἔλλα νὰ μοῦ γράψῃ πράγματα ἅκια ἀπαντήσεως ὥστε ἡ αἰτία διὰ τὴν ὁποίαν σοῦ γράφω ὄλγια εἶνε ἐν Ἰωαννίνοις καὶ ὄχι ἐν Ἀθήναις.

Παραστικὰ, *Ῥοδολὴ Ἀγγούδα*.
 Σ' εὐχαριστῶ, *Γλαυκῶπις Ἀθηναῖ*, διὰ τὰς ἐκφράσεις τῆς πρὸς τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ συμπάθειας σου.

Ἐσημειώθης εἰς τὴν μεσαίαν τάξιν τῶν διαγωνιζομένων, *Μαρομμάτα*.

Σὲ βεβλιῶ, *Ἀτρόμητος Μπουμπουλίνα*, δὲν ἔχασες δέηλον διδοῖ δὲν ἦσο εἰς τὰς Ἀθήνας νὰ ἴδῃς τοὺς μακακαράδας. Ὅταν χιονίξῃ τὸ κρῖνον εἶνε εἰς τὰ βουνὰ καὶ τὴν περασμένην κυριακὴν ἦτο εἰς τοὺς μεταρριεομοῦς. Ἀεῖδωμεν τι θὰ εἶνε τὰς ἄλλας δύο ὑπολειπόμενας κυριακάς, καὶ θὰ σοῦ εἶπω ἂν ἤτετε τὸν κόπον νὰ ἦσο νὰ τοὺς ἔβλεπες.

Καλῶς μου ὄρισε τὸ *Ῥόδοσ τοῦ Ἀπριλίου*! καὶ ἐγὼ σὲ ἐπέθυμσα: κνίτοεσ νὰ πάρῃ κανὲν βραβεῖον, ἀπ' οὗ τὸ ἐπιθυμεῖς τόσον πολὺ! καὶ σὺ τὸ ἴδιον, *Λαθύρινθε τῆς Κρήτης*.

Κυρίαί καὶ κύριοι! Ὁ Κόντε *Ῥεπανάκης* μετεβλή-

θη εἰς Ἀρτίτοσ, τὸ γελοῖον ψευδώνυμον ἐγένεν ὠραῖον, ἡ κάμπη μετεβλήθη εἰς πεταλοῦσαν!

Ἄνται αἱ ἀσχολλίαι τῶν μαθημάτων σου, φιλέτε *Ἀσπριακὸ Ἀσπὴρ*, δὲν θὰ παύσον νὰ εἶνε αἰτία τοῦ νὰ μὴ μοῦ γράψῃ; Ἐγὼ εἶμαι βεβαία ὅτι σοῦ περιστέυει πολλὸς καιρὸς.

Τὸ βραβεῖον τὸ ἠποῖον ἔλαβες εἰς τὰς ἐξετάσεις σου, ἀγαπημένε μου *Ἀγγόπιε Βασιλεῦ*, μ' ἔκαμε προθύμως νὰ σὲ συγχωρήσω διὰ τὴν μακρὰν οἰσιπὴν σου. Σοῦ εὐχομαι καὶ εἰς ἀνώτερα.

Γράψε μου τακτικὰ, φιλότατῃ *Εἰρήνῃ Γ. Ῥάγκου* καὶ θὰ ἴδῃς πόσον γρήγορα καὶ πόσον εὐκόλα θὰ συνηθίσῃς.

Χαίρω διὰ τὴν γνωρίμαν σου, *Ὀνειροσ τοῦ Φαραῶ*.
 Πόθῃς εἶνε αὐτὸς ὁ ἠποῖός μοῦ ἔστειλεν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως τὰς λύσεις τοῦ 2ου φυλλαθίου χωρὶς τὸ ὄνομά σου χωρὶς τὸ ψευδὸν-υμον, χωρὶς τὴν ἑλίκίαν του; Μήπως εἶμαι μάντις ἐγὼ, παιδί μου; Διατί δὲν προσέχεις; Κρίμα εἰς τοὺς κόπους σου, ἔχασες ἐπὶ τὰ λύσεις.

Εἰς τὰς ἐπιστολάς τὰς ληθεύσας μετὰ τὴν 22ην Φεβρουαρίου θὰ ἀπαντήσῃ ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ προσεχῶς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ συμμετάσχουσιν τοῦ διαγωνισμοῦ τῶν λύσεων τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων πρέπει νὰ τηρῶσιν ἀκριβῶς ἄλλους τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ τοὺς δημοσιευθέντας ἐν σελ. 15 τοῦ φυλλαθίου τῆς 15ης Ἰανουαρίου.]

52. Συλλαβογράφος.

Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτόν μου, φέγγει τὸ δευτέρον μου, Κί' ὀρχαίου κράτους βασιλεὺς εἶνε τὸ σύνολόν μου.

53. Λεξιγράφος.

Ἐάν εἰς ἓνα ἀριθμὸν μέρος ρυτοῦ προσέθεσ, Ἄνθος ὠραῖον κ' εὐδομον εὐθύς θ' ἀποτελέσῃς.

54. Στοιχειδωγράφος.

Δὲν μπορείς καρπὸν νὰ φάγῃς χωρὶς μέσα νὰ μὲ εὕρῃς. Συλλογίσου τώρα λίγον καὶ πιστεύω νὰ μὲ ζεύρῃς. Ἄν τὸν τόνον μ' ἀναβάθῃς καὶ τὴν νεφαλὴν μ' ἀλλάξῃς, θὰ ἴδῃς μεταβολὴν

Γιατί τότε θὰ μὲ εὕρῃς ρυτὸν ἄγγιον 'ς τὰ δάση
 Εἰς ποσότητα πολλήν.

55. Στοιχειδωγράφος.

Ἐν ζῶν ἀπ' τὰ πρῶτα εἰς τὴ γρηγοροσύνη. Ἄν χάσω τὸ κεφάλι, Μία μονὴ θὰ γίνῃ

Ποῦ διεδραματίσθῃ ἐκστ' σκηνὴ μεγάλη.

56. Στοιχειδωγράφος.

Μέρος εἶμαι τῆς Τουρκίας: ἂν μοῦ κόψῃς τὸ κεφάλι Βασιλεὺς εὐθύς θὰ γίνω τοῦ ἴδιου μέρους πάλι.

57. Στοιχειδωγράφος.

Ἔχω μάνα καὶ πατέρα: συλλογίσου καὶ μ' εὕρῃς κείας. Ἄν μὲ ἀποκεφαλίσῃς καὶ σ' ἐγγίω, ἀπαθήσκεις.

58. Κυβόλεξον.

1. Νήσοσ εἰς εἶνε τὸ πρῶτον.
2. Σύνδεσμοσ εἶνε τὸ ἄλλο.
3. Εἰς τοὺς κήπουσ θὰ μὲ εὕρῃς.
4. Ἄν τὸν Ὀμηρον εἰσεύρῃς θὰ μ' εὕρῃς δὲν ἀμφεβόλλω.

59. Ἀναγραμματισμοσ.

Ὅταν εἰς τὰ ἔνα εἶσαι τότε μὲ ἐπιθυμεῖς Ἄν μὲ ἀναγραμματίσῃς μ' ἔγῃς ὅταν ἀθωμείς.

60. Αἰνίγμα.

Τετράπουκ ἅμα κ' ἔρπετόν εἶμαι κ' ἐγὼ ἐπὶ τῆς γῆσ. Ἡ κερχλή μου ἂν κοπῇ ἐπὶ τῆς γῆσ μὴ με ζυτῆς. Στὴν ἀτμοσφαιραν παρενθύς ὄνευ πτερύγων καὶ πνοῆσ

Καὶ ἴπταται καὶ πνέω,
 Καὶ εἰς τὴν φύσιν ἄνεσιν καὶ τέρψιν διαχέω.

61. Αἰνίγμα.

Πόθῃς δὲν ἔγω. Καὶ ὄμως τρέχω, Φεύγω προβαίνω, Δὲν περιμένω.

62. Λογοπύζγινον.

Ποῖον ἀκρωτήριον διευθύνει τὰ πλοία; Ποῖον ἀκρωτήριον διευθύνει τὰς ἐπιπέδους;

63 Γεωγραφικὴ Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα κράτους τῆς Εὐρώπησ.

1. Ἀκρωτήριον τῆς Ἑλλάδοσ.
2. Κωμόπολισ τῆς Ἑλλάδοσ.
3. Πόλισ τῆς Ἑλλάδοσ.
4. Πεταμὸσ τῆς Ἑλλάδοσ.
5. Νῆσοσ τῆς Ἑλλάδοσ.
6. Πεταμὸσ τῆς Εὐρώπησ.

64. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα βασιλείωσ τῆς ἐποχῆσ μας.

1. Κράτοσ τῆς Εὐρώπησ.
2. Ὄνομα θηλυκόν.
3. Μέροσ τοῦ σώματοσ.
4. Κράτοσ τῆς Εὐρώπησ.
5. Οἰκιστὸν ζῶον.
6. Νῆσοσ τοῦ Αἰγαίου.
7. Τετράποδον.
8. Μέταλλον.

65. Διπλὴ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα θεοῦ τῶν Φοινίκων, τὰ δὲ τελικὰ ὄρουσ τῆς Ἀραβίας.

1. Πορμὸσ.
2. Πρωτεύουσα Εὐρωπαϊκοῦ κράτοσ.
3. Ἀκρωτήριον τῆς Ἑλλάδοσ.
4. Πόλισ τῆς Ἑλλάδοσ.

66. Ἑλλητισοσύμφωνον.

Ἡ —ά*—ο*—ια —αί—ή—*—υαί*—ει*—*—ύο —*—ε*—*—α —*—ε*—*—α*—*—α*—α.

Ἐστέλλη ἀπὸ τοῦ Μουσικογράφου Κορίνθου.